

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ЖУРНАЛ УКРАЇНСЬКОГО МІСІОНЕРСЬКОГО
ТОВАРИСТВА «СВІТЛО НА СХОДІ»

ВІРА і ЖИТТЯ

3•2022

Незручні
люди

Зустрічний
вітер

Людина,
що співає вночі

Я – хліб
життя

Я – ХЛІБ! ЖИТТЯ!

Я ніде не зустрічав чіткого визначення, що таке життя. Про функції, прояви сказано багато, але що це за феномен?

Ще складніше зрозуміти, що означають слова Христа: «Я – хліб життя». Що означають слова Ісуса, що Він не лише джерело життя, а Єдиний, Хто здатен підтримувати його, як звичайний хліб – фізичне існування, і що Його потрібно вживати?

Ми тільки знаємо зі Слова Божого, що лише Один Бог має в Собі ЖИТТЯ в абсолютному розумінні цього слова.

Христос каже: «Бо як має Отець життя Сам у Собі, так і Синови дав життя мати в Самому Собі» (Ів. 5:26).

Будь-яке життя бере початок у Богові. Навіть життя рослин, різних комах, птахів, тварин – усе йде від Бога. Усе, що існує, йде з Нього.

Але є щось більше, ніж синтез, біологічні процеси у клітинах, інстинкти поведінки, самозбереження – є те, що виражає Творця, Його природу, Його ЖИТТЯ або Його сутність.

Уживаючи термін «БОЖЕСТВЕННЕ ЖИТТЯ», я маю на увазі й величезну не-

збагненну таємницю, й очевидну реальність, в якій живуть спасенні.

Створюючи за образом і подобою Своєю, Бог наділив нас саме цим, Своім життям, вдихнув у нас Свою повноту, від якої ми відірвалися ще там, в Едемському саду, саме в мить гріха наших прабабків. Це позбавлення Божественної суті Слово Боже й називає смертю.

Біблія досить категорично каже, що без цього Життя ми фактично мертві, бо в нас немає Життя Божого.

Існує єдина можливість повернення цієї вселенської втрати, ЖИТТЯ, це отримати його через Христа, через таємницю викуплення, через те, що зробила смерть Христа та Його воскресіння. І це приголомшлива благодать, милосердя й любов Бога до Свого творіння, що цим життям знову можна заволодіти.

Як хліб необхідний біологічному життю, так усе, що сталося через Христа, Його життя, смерть і воскресіння – є Хлібом, що свідчить про Божественне життя.

Хоча ми не в змозі усвідомити всієї таємниці спокути – як, яким чином усе

приведено до ладу, як з'являється віра, просвітлює наш розум, – приходить розуміння Бога, бажання з Ним злитися та підкоритися всьому.

Але це диво поєднання Божественного життя відбувається з усіма, кого Він прийняв, із ким з'єднався.

Коли Христос сказав: «Я – хліб життя», Він сказав, що це життя в Ньому, і тільки той, хто «має Сина, має життя», тому що Він і є ЖИТТЯ.

Христос, даруючи вічне життя, говорить не про тривалість, а про якість, Божественність життя.

Він єдиний має в Собі це ЖИТТЯ й передає його кожному, хто вірить цій істині та просить у Нього.

Саме цій істині й присвячено наш випуск. Благословенного вам читання.

Василь Давидюк,
головний редактор

ВІРШІ, ЩО ЗМІНЮЮТЬ ЖИТТЯ

Олександр Азовський

Вірші, що змінюють життя.
Вірші, що в Біблії читаємо,
Думки підносять в майбуття,
Від смерті в них спасіння маємо.

Вірші із Книги книг Отця –
Зразки й шедеври поетичності.
Води криниця – книга ця,
Для серця правила практичності.

Щодня лиш ними можемо йти,
Мов хлібом голод свій втамовуєм.
В душі співаєм їх завжди,
Коли журбу зустрінем нову.

Вони завжди зміцнюють дух,
Як хмари небо позатягують.
А наш Ісус – небесний Друг –
Дає сміливість зі звитягою.

Вони нам змінюють життя –
Вірші, що в Біблії читаємо.
І, дивлячись у майбуття,
Благословіння щедрі маємо!
Євр. 4:12

У ГОЛОВНОМУ – ЄДНІСТЬ,
У ДРУГОРЯДНОМУ – ВОЛЯ,
У ВСЬОМУ – ЛЮБОВ.

Бл. Августин

У НОМЕРІ:

4

Проповідь

Петро ЛУНИЧКІН

Я – ХЛІБ ЖИТТЯ
6

Духовна стаття

Михайло ЧЕРЕНКОВ

ХЛІБ ЖИТТЯ
8

Людина віри

Іван ЛЕЩУК

ЛЮДИНА, ЩО СПІВАЄ ВНОЧІ
10

Поезія

Микола ВОДНЕВСЬКИЙ

ЗАПОВІТНА МРІЯ
11

Проза

Жанна ВАКУЛЬСЬКА

НЕЗРУЧНІ ЛЮДИ
13

З місіонерських ланів

В'ячеслав ГРИНЬ

ВІТАННЯ З УРАЛУ
14

Духовна стаття

Йордан ПЕЯНСЬКИЙ

ЗУСТРІЧНИЙ ВІТЕР
18

Думки вголос

Юрій СІПКО

ХОМА Й ЖИТТЯ ВІЧНЕ
19

Ігор РАЙХЕЛЬГАУЗ

ХТО ЗНАЙДЕ?
20

Гортаючи старі сторінки

НАША СИЛА
21

Пережите

Алім КУЛЬБАЄВ

БОГ ПРОСТЯГНУВ ЙОМУ РУКУ
22

Наше інтерв'ю

Алім КУЛЬБАЄВ

А ДЕ ЛЕГКО?
26

Роздуми над Словом

Вальдемар Цорн

В ІМ'Я ІСУСА
30

Листи читачів

Я ПООБІЦЯЛА ГОСПОДУ та ін.

Я – хліб життя.

**Хто до Мене приходять, – не голодуватиме він,
а хто вірує в Мене, – ніколи не прагнутиме.**

Ів. 6:35

Народне прислів'я стверджує: хліб – усьому голова. Хліб був і залишається одним із головних показників матеріального добробуту будь-якої країни. Хліб необхідний для підтримки життя. Про хліб неодноразово йдеться у Священному Писанні. Господь Бог через пророка Ісаю звертається до Свого народу, пропонуючи «влямати голодному хліба свого».

Перебуваючи на землі, Син Божий Ісус Христос завжди допомагав тим, хто потребував хліба щоденного. Спаситель двічі дивовижним чином нагодував кілька тисяч осіб. Люди почали ходити за Христом, чекаючи чергового хлібного приношення. «Мене не тому ви шукаєте, що бачили чуда, а що їли з хлібів і наситились» (Ів. 6:26), – промовляє людям Ісус. Христос знав, що люди ходили за Ним тільки для того, щоб, зголоднівши, знову отримати хліб. Нагодувати голодного – справа, звичайно ж, благородна, проте куди важливіше подарувати людині звільнення від гріховної залежності й еліксир безсмертя, який реально існує!

Саме на це й звертає Христос увагу народу: «Пильуйте не про поживу, що гине, а про поживу, що зостається на вічне життя, яку дасть вам Син Людський» (Ів. 6:27). Христос говорить про дещо дуже й дуже важливе. Він каже, що хліб фізичний необхідний лише для підтримки фізичної форми життя. Але значно важливішим є хліб духовний, який здатний продовжити життя навіки. То що це за хліб, і де його можна взяти? – запитали послідовники Христа. «Ісус же сказав їм: „Я – хліб життя. Хто до Мене приходять, – не голодуватиме він, а хто вірує в Мене, – ніколи не прагнутиме“» (Ів. 6:35).

Я – ХЛІБ ЖИТТЯ

Перша книга Біблії, Буття, починається з опису створення світу та перших людей. Творець приготував для них дивовижне місце для життя, наказавши: «...наповнюйте землю, оволодійте нею, і пануйте... над живим на землі!» (Буття, 1:28). Адам та Єва мали близькі стосунки з Богом, однак, керуючись вільною волею та правом вибору, вони вважали за краще повірити брехні диявола, хоча й могли опиратися спокусі. Гріхопадіння затягнуло людину у протиприродний стан. Тепер вона була вже не в Господі, а в смерті, ставши

рабом гріха (див. Рим. 7:19–20). Утративши спілкування з Господом, людина цілковито підпала під владу спокусника. Згубні наслідки гріхопадіння позначилися й на всьому світі: тварини набули хижацької агресії, страждання та смерті; Земля стала місцем, яке прокляв Бог.

Священне Писання нам однозначно заявляє, що без допомоги, яка сходить згори, людина не в змозі повернути втрачений із Господом мир і претендувати на вічне з Ним перебування. «Бо заплата за гріх – смерть» (Рим. 6:23). Звісно, йдеться

не про смерть тілесну, адже смертю фізичною помирають і праведники. Ідеться про смерть духовну, про вічне відокремлення людини від свого Творця, про вічні муки (див. Об. 20:15). Урятувати себе від покарання за гріх людина не може, бо «нема праведного ані одного; нема, хто розумів би; немає, хто Бога шукав би» (Рим. 3:10–11).

І тому, винятково з любові до Свого творіння, щоб урятувати людей від вічного пекла, Бог Отець і послав із небес Свого Сина, Який засвідчив про Себе: «Я – хліб живий,

що з неба зійшов: коли хто споживатиме хліб цей, той повік буде жити. А хліб, що дам Я, то є тіло Моє, яке Я за життя світові дам... Хто тіло Моє споживає та кров Мою п'є, той має вічне життя, – і того воскресу Я останнього дня» (Ів. 6:51, 54). Ця заява шокувала багатьох учнів Ісуса. Вони казали: «Жорстока це мова! Хто слухати може її?» (Ів. 6:60). І, як зазначає Іван, «із того часу відпали багато хто з учнів Його, і не ходили вже з Ним» (Ів. 6:66).

Біблія каже, що тільки у Христі людина стає правдою Божою та

має життя вічне (див. 2 Кор. 5:21). Усі її гріхи відкупила кров Агнця, і Він їх простив (див. Еф. 1:7). Людина позбулася влади сатани (див. Дії, 26:18). Вона нічого не потребує, тому що Бог кожну потребу виповнює у Христі Ісусі (див. Флп. 4:19). Вона благословенна всяким духовним благословенням (див. Еф. 1:3). З Ісусом Христом долає всі життєві випробування (див. Рим. 8:37) і має цілковите право покладати на Нього всю свою журбу (див. 1 Пет. 5:7). Це лише невеликий перелік того, що людина здобуває в Ісусі. Петро все це знав і, відповідаючи на запитання Спасителя, чи не хочуть учні залишити Його, відповідає: «До кого ми підемо, Господи?» (Ів. 6:67–68). Той, хто усвідомлює, Ким є Христос і що Він зробив, від Бога ніколи не відмовиться.

Як не можна жити без хліба фізичного, так не можна жити й без хліба духовного. Споживати хліб, що сходить із небес, означає мати з Христом безперервне спілкування в молитві, досліджувати Його Слово, мати спілкування зі святими та брати участь у євхаристії.

Ісус Христос є єдиним, Хто абсолютно задовольняє духовні сподівання людей. Ісус прийшов із неба, щоб розв'язати нерозв'язну проблему людства – повернути втрачений рай. «Ісус же сказав їм: „Я – хліб життя. Хто до Мене приходить, – не голодуватиме він, а хто вірує в Мене, – ніколи не прагнучиме... Бо Я з неба зійшов не на те, щоб волю чинити Свою, але волю Того, Хто послав Мене... Оце ж воля Мого Отця, – щоб усякий, хто Сина бачить та вірує в Нього, мав вічне життя, – і того воскресу Я останнього дня”» (Ів. 6:35, 38, 40).

«Життя та смерть дав я перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери життя, щоб жив ти та насіння твоє» (Повт. 30:19). Право вирішувати, який хліб споживати, Бог залишає на розсуд самої людини.

Петро ЛУНИЧКІН

ХЛІБ ЖИТТЯ

Хліб – це незамінне, основне, головне. Хліб має бути на столі навіть тоді, коли нічого іншого немає. Простий. Справжній. Знайомий на смак і запах, нагадуючи про поле, дощ, сонце, працю, нашу нужду та милість Богу. Ці думки нагадують нам про те, наскільки у своєму житті ми залежимо від Господа. Без Нього немає хліба. Бог дає нам його. Бог і є наш хліб. Цю істину легше зрозуміють ті, хто голодує й кому нема на що сподіватися, крім як на Творця та Його чудо.

Звісно, сьогодні навіть за всіх труднощів життя рідко хто не має на столі хліба. Ми звикли до нього як до того, що само собою зрозуміло в повсякденному житті. Настільки звикли, що припинили цінувати. Приївся.

Я пам'ятаю мою прабабусю Настю, яка пережила не один голод

і до останніх днів зберігала під матрацом сухарі. Пам'ятаю свої перші студентські роки. Тоді я винаймав кімнату в бабусі Ганни Іванівни, яка прибирала вулиці та доживала своє важке життя в холодній службовій квартирі. Вона багато розповідала про голод у 1932–1933 рр., коли її маму жорстоко побили, покалічили та мало не вбили за зірвані для голодних дітей колоски. Досі пам'ятаю сумний голос Ганни Іванівни, її натружені руки й тихі молитви. Повертаючись після навчання додому, я приносив половинку хліба, яку ми ділили на двох так, аби вистачило до наступного вечора. Кожен сніданок і вечеря були для нас священнодійством. Ми вживали хліб як дар від Господа. Крихти я змітав у руку й відправляв до рота. Стіл залишався порожнім і чистим.

А ще на столі у квартирі бабусі завжди лежала Біблія – мовчазне

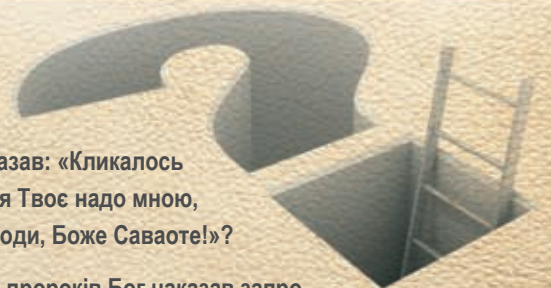
й підбадьорливе нагадування про Бога та Його Слово, Його турботу про наш духовний прожиток. Я ніколи не чув від Ганни Іванівни невдоволення. Її очі й обличчя світилися радістю Божої присутності. Бог був її хлібом.

Говорячи про Себе як про хліб життя, Христос нагадує нам просту істину: без Нього ми не зможемо прожити жодного дня. Ісус не тільки дає нам хліб, Він і є нашим хлібом щоденним. Не так просто це зрозуміти і прийняти. Адже навіть учні Христа дивувалися цим одкровенням: «Жорстока це мова! Хто слухати може її?» (Ів. 6:60). Вони звикли отримувати щось від Ісуса, проте так і не зрозуміли, Хто Він є. Тому Господь починає з простих речей, а потім переходить до глибших істин. Він спершу відповідає нам на повсякденні потреби, а потім відкриває справжні проблеми,

КІЛЬКА ЗАПИТАНЬ ДО ЧИТАЧІВ БІБЛІЇ

(Відповіді на сторінці 31)

1. Колосся якого збіжжя підбирала Рут на полі Боаза?
2. Ким був Шемай: царем, воєначальником чи пророком?
3. Хто з юдейських царів послав князів, левитів і священників по всіх Юдиних містах, аби навчати народ закону Господнього?
4. Який псалом у Псалтирі найдовший і скільки віршів він містить?
5. Що, за словами Ісуса, книжники та фарисеї усунули переданням старших?
6. Про які яйця сказано в Біблії, що той, хто їх з'їв, помре?
7. Хто сказав: «Кликалось Ймення Твоє надо мною, о Господи, Боже Саваоте!»?
8. Кому з пророків Бог наказав запропонувати дому Ізраїлевому загадку та розповісти притчу про двох орлів і виноградину?
9. Хто їсть хліб безбожжя?
10. Як звали двох пророків, які за дорученням апостолів прийшли до віруючих Антіохії з настановами?

точніше одну – основну. Христос не залишає нас без хліба для життя, але також хоче, щоб ми зрозуміли, що Він є хлібом життя. Спаситель годує людей духовною їжею, а разом із тим піклується про їжу тілесну (Ів. 6:5–14). Він помножив хліб і рибу так, що п'ять тисяч слухачів змогли насититися. Усі брали «скільки хотіли» (Ів. 6:11). Тобто Ісус був щедрим, але водночас подбав, аби залишені шматки зібрали й нічого не пропало.

Приймаючи хліб як дар від Бога, ми маємо бути вдячними, ощадливими, відповідальними. Дванадцять кошів, в які апостоли склали залишки їжі, могли знадобитися в дорозі або послужити хорошим свідченням іншим людям, особливо бідним і голодним.

Христос співчутливо реагує на фізичні потреби, але нагадує і про хліб духовний: «Поправді, поправді

кажу вам: Мене не тому ви шукаєте, що бачили чуда, а що їли з хлібів і наситились. Пильнуйте не про поживу, що гине, але про поживу, що зостається на вічне життя, яку дасть вам Син Людський» (Ів. 6:26–27). Христос хоче, щоб, приймаючи хліб як дар Божий, ми думали про Творця більше, ніж про їжу.

Далі Христос відверто заявляє: «Я – хліб життя. Хто до Мене приходить, – не голодуватиме він» (Ів. 6:35). Він повторює цю думку ще раз, порівнюючи Його їжу з манною небесною, відкриваючи цим Свою Божественність: «Я – хліб життя! Отці ваші в пустині їли манну, – і померли. То є хліб, Який сходить із неба, – щоб не вмер, хто Його споживає. Я – хліб живий, що з неба зійшов: коли хто споживатиме хліб цей, той повік буде жити. А хліб, що дам Я, то є тіло Мое, яке Я за життя світові дам» (Ів. 6:48–51).

Манна не тільки живила ізраїльський народ у пустелі, а й нагадувала про Бога, про Його милість і турботу, про важливість послуху Його Слово. Ісус – більше за Мойсея. Його їжа – краща за небесну манну. Він не просто нагадує про Бога, Він і є Бог. Він не просто дає нам хліб, Він і є наш хліб.

Як дивно, що, користуючись Його дарами, ми так мало цікавимося Ним Самим. Як дивно, що, приймаючи з Його рук хліб, ми так рідко дякуємо Йому і так мало знаємо Його.

Господь піклується про нас і наші повсякденні потреби. Але Він хоче, щоб, дивлячись на хліб для життя, ми думали про Нього – Хліб Життя. Він хоче, щоб ми приймали все, як від Нього, щоб приймали Його, насичувалися Ним, жили Ним щодня, завжди, вічно.

Михайло ЧЕРЕНКОВ

(1922–2008)

ЛЮДИНА, ЩО СПІВАЄ ВНОЧІ

Пам'яті
Миколи Водневського
присвячується

*Коли вночі засне тривога,
Розтане місто у імлі –
О, скільки музики у Бога,
Які ж то звуки на землі!*

За словами Клайва Льюїса, Божі люди, яких «наздогнала радість», співають душею – щасливі володарі співоного серця. У їхньому житті був момент, коли, почувши заклик Неба, вони пішли на зустріч із Тим, Хто «вночі дає співи» (Йов, 35:10).

Микола Олександрович Водневський був одним із них. Ні, я неправильно висловився: він є одним із них. Адже біологічна смерть не знищує людської особистості. Після смерті, втративши тіло, віруючий продовжує жити. Як особистість він існує і «творить» в інших вимірах буття, а також у нашій пам'яті, у нашій свідомості... Обдарований служитель Божий, талановита особистість, Микола Олександрович Водневський не втік від нас. Такі люди не йдуть. Вони залишаються з нами назавжди. Залишається їхня безсмертна творчість. Їхній вплив. Їхній приклад подвижницького та жертвовного служіння. Усе це нетлінне багатство та спадщина не вмирають і не йдуть.

«Є розповідь про старовинний спорожнілий замок. Його господар виїхав у тривалу подорож. Замок спорожнів. В одній із кімнат на стіні висів запилений, зламаний музичний інструмент. Слуги не знали, як на ньому грати, ніхто не міг витягти з нього жодного звуку. Якось до замку прийшов мандрівник. Він побачив на стіні цей інструмент, зняв його, дбайливо витер пилюку, натягнув порвані струни, налаштував. За багато років німий інструмент зазвучав знову – і полилися чудові звуки. А сам мандрівник виявився господарем замку, який повернувся додому після тривалої відсутності.

Пісні вночі... Їх співають Божі люди від серцевої радості. Співають навіть тоді, коли полишають зону добробуту й комфорту, коли ніч у душі, а «темрява згущується». Справжні подвижники віри не втрачають здатності співати навіть у зоні лиха. Під час бурі й життєвих негараздів вони, молячись, оспівують Бога. Співають своїх пісень уночі... Іноді їхня пісня безмовна, часто – зі сльозами на очах. І можна спостерігати, як їхні сльози, стікаючи по щоках, падають на землю, що протягом тисячоліть вбирає потоки людського горя. Однак у духовній реальності ці сльози спрямовуються вгору, відлітають на небо; підіймаються туди, де, як писав Микола Олександрович Водневський, «життя буде набагато цікавішим». Долаючи все на своєму шляху, зітхання невимовні сягають престолу благодаті. Ці пісні не затихають навіть «у ночі, сповнені грозою» (О. Блок), до них дослухається Небо, їх чує Той, Хто не спить, Хто Святий. Як висловився колись поет Олександр Блок:

Душа людини подібна до цієї арфи. Вона розбита, запилена, і тому безмовна, допоки до неї не доторкнеться Господар. Так було й зі мною. Мовчали струни моєї душі, але прийшов Христос, очистив мої струни від пилу, налаштував їх на пісню хвали й подяки Богу, і я, який від народження не мав ні музикального слуху, ні доброго голосу, заспівав пісню про любов Божу, про Христа... Ця пісня то голосніше, то тихіше досі лунає в моєму серці. І вірю, звучатиме до зустрічі з Викупителем, коли ця пісня перейде в суцільне та нескінченне тріумфування...» («Віра і життя», 4/1983).

Це уривок-сповідь із праць Миколи Водневського, який одного разу «заспівав серцем». Заспівав так, що його голос почув навіть світ за «залізною завісою». На жаль, класик євангельської літератури, людина яскравого письменницького таланту, все життя пропрацював на заводі. Багатотисячна громада російських емігрантів не знайшла можливості забезпечити його існування, звільнити для духовної праці. Але «співоче серце» не може замовкнути, воно співає навіть «уночі». І Миколі Водневському довелося жити і творити попри обставини. Як писав російський мислитель Павло Флоренський: «Треба вміти жити й користуватися життям, спираючись на те, що є зараз, а не ображаючись на те, чого немає. Адже часу, втраченого на невдоволення, ніхто не поверне». Можливо, саме тому одного разу Водневський написав:

*Потрібно втому нам збороть,
В молитві серця біль возносить.
Чекаю миті, як Господь
Мені промовить: «З тебе досить!»*

І він дочекався свого зоряного часу – зустрічі зі своїм Викупителем, Якого так любив і Якому віддано служив. У нього було співоче серце... Ні, я знову помилився, співоче серце в нього залишилося. І спів його серця ми чутиємо й далі, читаючи його вірші та прозу, прослуховуючи записи з численними проповідями. Залишився його невидимий слід у житті багатьох. Та й сам автор продовжує творити і співати, але вже не вночі... Він «прожив, як блискавка, яка одного разу блиснула й згасла. А блискавки висікає небо. Небо ж – вічне. І в цьому моя розрада» (Чингіз Айтматов. Білий пароплав).

«Кожен ненавернений грішник носить пекло в собі самому», – написав Водневський у своїй книзі «Небесні сходи». Що таке пекло він знав уже на землі. Але, зустрівшись із Христом, став носієм раю. «"Слава Богу!" – так названо один із віршів, який вирвався з глибини мого серця, коли я згадував життєвий шлях, яким вів і сьогодні веде мене Господь: безрадівне бо-соноге дитинство, скорботна юність, страшна війна, полон, переселення до США, двадцятичотирирічна робота на фабриці "Кембалл Суп", втрата сина-первістка, а потім – і дружини. Але водночас я згадую і той

щасливий день, коли в повоєнній Німеччині я почув голос Господа. Він дарував мені благодать відкрити Йому серце, дарував радість спасіння душі через покаєння та милостиве прощення моїх гріхів. Ця радість перевищує всі втрати й труднощі в моєму слідуванні за Христом. І сьогодні, наприкінці моїх днів, я багато разів із радістю повторюю: "За все слава Богу!"» Ці слова Микола Водневський промовив за кілька років до смерті...

«О, радосте творчості! Прийди, порадуй душу дзвінкою піснею!» – вигукнув Водневський, який носив рай у самому собі, у серці. Згадуються слова з творчості поета Афанасія Фета:

*В душі, що змучена в неволі,
Є неприступний, чистий храм,
Де все нетлінне, що від долі
Немов відрада було нам.*

Саме у цьому внутрішньому духовному храмі Микола Водневський головним чином і поклонявся своєму Господу. У цьому храмі душі та пісні він співав і вірші писав, навіть уночі... У цьому духовному храмі відбувалося таїнство його творчості. І жодна сила не змогла відлучити його від «любові Христової», від солодкого спілкування з Ним. Жодна сила не змогла зруйнувати храм співочої душі, навіть смерть. Ми в це твердо віримо.

«У боротьбі за висоту у сходженні до Бога не потрібно шуму... Є лише одне справжнє "щастя" на землі – спів людського серця. Якщо воно співає, то людина має майже все... Серце співає, коли воно любить; воно співає від любові, яка струмує живим потоком з якоїсь таємничої глибини та не вичерпується; не вичерпується й тоді, коли приходять страждання та муки, коли людину наздоганяє нещастя, або коли наближається смерть, або коли зло у світі святкує перемогу за перемогою і здається, що сили добра вичерпалися та що добру судилася загибель. І якщо серце все-таки співає, тоді людина володіє істинним "щастям"... Спів її ллється

Микола Водневський із дружиною Люсею

подібно до нескінченної мелодії з вічно живим ритмом, у вічно нових гармоніях і модуляціях.

Серце набуває цієї здатності тільки тоді, коли воно відкриває собі доступ до Божественного змісту життя й приводить свою глибину в живий зв'язок із безцінними коштовностями неба та землі. Тоді починається справжній спів; він аж ніяк не вичерпується, адже тече з радості, що вічно оновлюється. Усе велике й геніальне, що створила була людина, творило серце, яке споглядало та співало». Так писав гнаний радянською владою російський філософ Іван Ільїн.

У Миколи Водневського було саме таке серце, що споглядало і співало. Можливо, саме тому попри життєві негаразди він збирався із силами і співав «уночі»:

*А шлях чудовий все ж ми мали,
І долю краю не знайти.
А все одно пісень чимало
Змогли крізь сльози пронести.*

*І в мить, як в райській пенаті
Христос візьме, бо час настав,
Скажу, як буду помирати:
«О, Господи, Тебе чекав».*

Микола Олександрович Водневський жив у перспективі Вічності. Жив з усвідомленням, що настане час, коли той, хто співає вночі, заспіває у світлі вічного життя! Заспіває навіки, назавжди.

Іван ЛЕЩУК

Микола ВОДНЕВСЬКИЙ

ЗАПОВІТНА МРІЯ

Всемогутнім іменем зігрійти,
Я у рать вступив Його святу.
Ще не всі пісні звучали в світі,
Є одна, з якою в бій іду!

Ніч прийде чи вечір наступає,
Сонця днина чи дощі пройшлись –
Й цей сувій, що вигляду не має,
Смерті тінь накриє теж колись.

Світ – суха розпечена рівнина,
Та я чую спів, як хор веде:
«Вічний Бог в особі Свого Сина
Сам тебе у небо приведе».

Там геть інші вже співають псалми,
Там немає смутку чи біди.
В небесах з небесними віршами
Зможу єдність вічну віднайти.

Долі іншої я зовсім не бажаю,
Бо земне життя – у марноті.
Небеса, де плачу не буває, –
Заповітна мрія у житті!

1950

ВИРІШЕНА ЗАДАЧА

На землі, де сліз багато й плачу,
Де колись і мій Спаситель жив,
В принципі, нічого я не значу
Й похвали нічим не заслужив.

Небезпеки нас щодня чекають,
Завтра знов – шляху тяжка верста.
Я страхи й тривоги всі складаю
До хреста Спасителя Христа.

Поруч Він, хоча незримий нами,
Як шляхом Його бажаєм йти,
У людській подобі нам із вами
До Творця без Нього не дійти.

В світ оцей, де сліз сьогодні море,
Світлий ангел з вісткою зійшов:
Що забрать скорботи всі і горе
Може лиш Христос. І Він прийшов!

Хай нічого в світі я не значу,
І перемагає часом плоть,
Вічного спасіння нам задачу
На Голгофі вирішив Господь.

1951

ВЕСЕЛКА

День у сутінки вбирається,
У кущі вже тінь біжить.
Світлий гай щось не трапляється,
Де лиш листя шелестить.

Хаші тільки скрізь стрічаються,
І тернина скрізь сама.
В люті вітер дме, зривається,
Хмару пилу підійма.

Маю стежку непримітну,
Стороною йде гроза.
Рідний край і землю рідну
Вже замінять небеса.

Небагато в нас тут часу є,
Всі по черзі відійдем.
Шлях веселка всім нам вказує,
Де небесний дім знайдем.

Що мені місця комфортні,
Та й душа вже визнає:
Краще тої Каліфорнії
Лиш одна Країна є.

1951

НЕЗРУЧНІ ЛЮДИ

Великдень цього року був пізній, сонце шосило припікало позеленілі пагорки і свіже молоде листя. Тому вирішили пообідати на вулиці, в альтанці, а не в сирому приміщенні. Колектив підприємства, переважно жіночий, швидко розгорнув «скатертину-самобранку» із залишками святкової великодньої трапези, яку принесли з дому. На вигляд усе вражало: крім неодмінних пасок і писанок, на столі були кільця домашніх ковбас, шматки буженини, апетитні салати в судочках і, чого вже гріха таїти, кілька пляшок кагору.

– Освячене, – поважно наголосила господиня пляшок.

– У мене також освячене.

– І в мене, – навперобій загомоніли жіночки. – Ми ж не нехристи які?!

– Олено, а ти паску святिला? Чи ви християнські свята не відзначаєте? – непомітно підморгнувши своїм товаришам, запитала комірниця Петрівна.

У колективі Олена була білою вороною: у звичайних жіночих розмовах і плітках участі не брала, роботу завжди виконувала сумлінно, чесно, не лихословила, працювала «від дзвінка до дзвінка» навіть за відсутності

начальства, і постійно щось говорила про Бога. Усе це інколи викликало приховане, а часом і не дуже, роздратування.

– І чого вона випендрюється? Невже перед керівництвом вислуговується? – говорили одні.

– Авжеж. І навіть Бога всюди всовувати?! Хоче бути святішою за папу римського... Якщо віриш, то й вір собі тихенько в куточку! Ми теж ось у Бога віримо, але не товкмачимо про це з ранку до ночі! – підхопили й інші.

Водночас користуватися безвідмовністю та безкорисливістю Олени ганебним не вважали: нічого, як то кажуть, вухами плескати.

До такого ставлення Олена вже звикла, і чергове колюче запитання зненацька її не заскочило.

– Свята, такі як Різдво, Великдень, П'ятдесятниця, ми, звісно, відзначаємо, як і всі християни. А от паски з ковбасами та писанками не святимо, адже сенс Великодня зовсім в іншому. Наш Великдень – Христос. І Він чекає, аби ми відкрили Йому своє серце, а не столи накривали. Ісус пішов на хрест не для того, щоб ми мали ще одну нагоду випити й закутити, а щоб примирити

нас із Небесним Батьком, – спокійно та привітно відповіла Олена, пам'ятаючи, що вона – «лист Христовий». – А ви що святкуєте? Ось ви вітаєтеся словами: «Христос воскрес!» А чому це так важливо? Що особисто для вас це означає? За що Ісуса розіп'яли та для чого Він воскрес?

Жінки за столом здивовано перезиралися.

– Як це, що святкуємо? Великдень. Перемогу весни над зимою, добра над злом.

– А до чого тут Ісус? Якби Його не розіп'яли на хресті, Земля припинила б здійснювати річний оберт навколо Сонця? Невже добро вже перемогло зло? Ото я дивлюся, що навколо суцільний рай.

– Гарзд, а ти сама хоч знаєш?

– Звісно, знаю! Та й ви всі знаєте. У всіх храмах співають: «Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав, і тим, що в гробах, Він життя дарував!»

– Досить випендрюватися, поясни нормально!

– Я й пояснюю, дослухайте до кінця. Після того як Адам та Єва не послухалися Бога в Едемському саду, у світ

увійшов гріх. Саме тому на землі так багато зла, горя, хвороб... Біблія каже, що покарання за гріх – смерть, і смерть не лише фізична, а й духовна – цілковите розділення з Небесним Батьком. Ось тому ми всі і є «у гробах», тобто духовно мертві. Але Бог у Своїй любові та милості послав у світ Сина Свого Ісуса Христа, щоб Той приніс жертву вблагання. Господь на хресті помер за кожного з нас, Своєю святою кров'ю раз і назавжди очистив від прокляття гріха. Тепер в очах Бога кожен, хто усвідомив свою потребу у Спасителі та визнав Його, тобто до глибини душі оцінив голгофську жертву Христа, разом із Ним духовно воскрес і може спілкуватися із Самим Богом. Навіть більше, як Сам Христос воскрес у новому прославленому тілі, так і істинно віруючі в Нього люди, яких омито Його кров'ю та які живуть за законами Небесного Царства, воскреснуть для вічного життя.

На хвилину за столом запанувала абсолютна тиша. Потім, глянувши на годинник, Олена підвелася з-за столу й почала збирати свої судочки:

– Обід закінчився, я йду працювати.

Дивлячись, як Олена повертається до свого робочого місця, Петрівна покрутила пальцем біля скроні:

– Начебто нормальна дівка була, а як у секту свою ходити почала, так її наче підмінили...

– Точно, – підхопила нормувальниця Ігорівна, – від колективу відкололася. Ось чого вона побігла працювати?!

Керівництва ж немає! Така правильна, що аж спасу нема. Тепер і нам іти доведеться. Поруч із нею – як на гарячій пательні.

– Та облиш, – махнув рукою механік Семенов, який щойно підійшов, – нічого вона нікому не скаже, сама працюватиме. Знаю я цих святих – дуже незручні люди. На перший погляд, ніби добрі, привітні, допоможуть завжди, але спробуй при них закон порушити... Коли я на будівництві працював, наш бригадир був із таких, а з ним іще кілька робітників. Працювали як підірвані. Я навіть думав спочатку, що десь приховану камеру встановили, потім звук, припинив звертати увагу. Господар матеріали сам закуповував, фарбу, шпаклівку. Чоловік недосвідчений. Одразу видно, що взяв із надлишком. Ось я собі й відклав трохи. Навіщо добру пропадати? Так бригадир на мене як зиркне: «Семенов, про заповідь "не кради" чув?» Нібито я останнє забрав. Думав, бригадир для себе старається, сам хоче залишки до рук прибрати, а він склав усе й господарю віддав. Ну, не дивак?!

– От-от, – долучилася до розмови Людмила, – я у крамниці працювала з такою: решту завжди до копійки віддавала, зважувала все, як в аптеці, прострочений товар із полиць прибирала, етикетки не переклеювала...

– Та це ж добре, бо як підеш у крамницю, там тебе й обважать, і обрахують, і облають на додачу, – заперечила Ігорівна.

– Кому добре? – не витримала Людмила. – Ви спробуйте на зарплату продавця прожити! Платять копійки, а ти – особа матеріально відповідальна, з тебе за все здирають: за прострочення, за нестачу, за псування товару... Але я не про це хотіла розповісти. Зайшла до нас якось така фіфа, з тих, кому ніколи не догодиш. І то їй не так, і це не годиться. Усі нерви виїла, поки пів кіло сосисок і двісті грамів сиру взяла. Розрахувалася вже, аж тут їй хтось зателефонував, вона розхвилювалася, розохалася й побігла, а гаманець і товар на прилавку залишила. Ну, думаю, Бог – не Тимошка, бачить трошки... Тепер знатиме, як кров людям пити. А наша святоша як схопить пакет і гаманець та як кинеться навздогін! До самої зупинки бігла, я на власні очі бачила. Ще зрозуміло б, якби старенька якась забула чи інвалід, а то за такою хамкою бігти?! Що з ними в цих сектах роблять? Не розумію. Зомбують, напевне, щоб нормальним людям життя псувати.

– І чого ви в'їлися на Олену? Нормальна вона жінка, дітей сама виховує, хвору матір доглядає... – не витримала Софія, наймолодша з присутніх. – Мені з нею працювати нормально. Звісно, нічого не дописує у відомість, але й зробленого не забирає, а якщо допомогти треба, то ніколи не відмовить.

– Молода ти ще, Сонько, дурна, це вони так хитро до себе народ приманюють. Ось відпишеш їм свою квартиру, тоді по-іншому заспіваєш.

– Про відписані квартири – лише розмови. Жодної людини я не зустріла, у кого віруючі забрали б квартиру, а кому допомогли – рахувати не перерахувати, – не здавалася Соня. – А що віруючі по правді чинять, то якби всі такими були, то й життя було б краще!

Підвівшись, Соня почала збиратися, маючи намір іти на робоче місце. Раптом, уражена якоюсь думкою, зупинилася, обвела поглядом присутніх і сказала:

– Я ось про слова Олени думаю: Ісус помер за всіх людей. Невже й за мене?

Жанна ВАКУЛЬСЬКА

ВІТАННЯ З УРАЛУ

Те літо було насичене поїздками по нашій великій області. Відвідували церкви, де немає пасторів, лише відповідальні служителі. Люди збираються малими групами, читають Біблію, прославляють Бога, тому що були навчені, й наворачтають інших до Христа.

В одній із таких церков я хрестив трьох бабусь. Одна літня жінка пропрацювала все життя в дитсадку, а потім у школі. Коли я віз її до басейну, вона не пристебнулася ремнями безпеки й каже: «Навіть якщо нас зупинять, то мене всі співробітники ДПС знають і бояться. Я їх усіх із пелюшок виростила, вивчила». Вона збирає у своєму будинку подруг молодості, теж колишніх учительок, директорок шкіл, і вони мають велике коло впливу. Навіть спромоглися орендувати міський басейн для хрещення. Охоронці здивовано дивилися на всю церемонію й охоче взяли Нові Заповіти. Але одному не вистачило книги, і він пішов за мною до припаркованої машини, де я подарував йому свій Новий Заповіт із закладками. Узяв як коштовність. Благослови його, Боже, щоб цінував і читав цю книгу все життя.

У Краснотур'їнську є стара церква, яку заснував один німець 75 років тому, і члени церкви мають німецьке коріння. Церква жива, її члени багато працюють, особливо у в'язницях, але останні 25 років у них не було пастора. Добре, що ми щороку збиралися з усієї області на сімейні пасторські зустрічі, куди приїжджали також диякони й ті, хто тимчасово відповідав за церкву. Так я почав готувати тих, хто може бути пастором церкви. Моя дружина Лера спілкувалася з дружинами, які переймалися, що їхні чоловіки, ставши пасторами, не зможуть дбати про сім'ю. І ось відбулася врочиста подія висвячення на пастора, на яку церква чекала чверть століття.

У вересні, коли ми знову зібралися на пасторський віїзд за місто на три дні, вже на одного пастора було більше. Зазвичай ми намагаємося запросити гостя-служителя для настанови пасторів. Та пандемія не вщухла, важко спланувати приїзд гостей. Тому ми самотужки організували

спілкування та взаємне навчання. Це люди, яких Бог поставив дбати про церкву, проповідувати Царство Боже на Уралі. Водночас ми молимося, як зробити це ефективніше. Одна проблема – сувора уральська погода змушує весь час бути в тонусі, довго за спілкуванням не посидиш. І брати запропонували наступного разу поїхати сім'ями в теплі краї, щоб там поєднати відпочинок зі спілкуванням.

Незабаром іще в одній церкві буде висвячення, і благослови, Боже, щоб і надалі так було. Також у цій церкві попросили мене охрестити людей, багатьох із яких я вже давно знаю з молодіжних зустрічей. І мене приємно здивувало, що хрещення приймала 19-річна дівчина, яка була хвора на онкологію. Коли дівчині на початку 2021 року діагностували рак, її рідні знайшли нашу сім'ю за порадою друзів, і ми могли їх підтримати, дати надію, бо самі пройшли цей шлях із донькою Амалією. Тоді ця дівчина просила помолитися за зцілення, і хвороба відступила, як і в нашому випадку. Наш Бог усеомгутній!

Наша церква «Книга Життя» організовує віїзди для спілкування. Створюється невимовне відчуття однієї великої сім'ї, де ми маємо багато часу, щоб ближче пізнати одне одного. Разом співаємо хвалу Богу й оновлюємо в пам'яті, що Церква – це Наречена Христа на землі, говоримо про благовістя. Щороку церква множить на групи з оновленим складом. У нашій домашній групі з вивчення Біблії є і наближені, і невіруючі люди. Приємно, що люди, жертвуючи роботою та відпочинком, так вибудовують свій графік, аби не пропустити жодного домашнього спілкування. Запрошують своїх сусідів. Здебільшого нові люди, які наворачтаються до Христа, а потім приходять до церкви, – це ті, хто спочатку відвідував домашні групи.

У вересні знову провели набір учнів до Уральської школи служіння, тому що з'явилося багато охочих навчатися, а потім їхати на місію. Цього року я вже маю помічників, тож займаюся лише координуванням і пошуком викладачів, усе інше роблять брати з нашої церкви.

>> Продовження на с. 29

Офіціантка підійшла до мого столика. Я звернув увагу на її непристойне вбрання та прямо висловив свою думку, а щоб пом'якшити доречне зауваження, підбадьорливо додав:

– Вибачте, просто я трохи консервативний...

Дівчина подивилася на мене з подивом і, образившись, передала обслуговування іншому працівникові.

За часів молодості наших матерів звичайною реакцією був сором'язливий

замовлення у ресторані – «Зустрічний вітер». Я зрозумів, що Бог хотів мені сказати!

Ситуація бентежила, але, зберігаючи гідність, я вийшов на вулицю. То як же тепер повернутися? Як виконати справу, яку, переконаний, Христос чекав від мене?

Я розвернувся, але продовжував кружляти навколо піцерії. Усередині мене точилася страшенна боротьба – подолати себе, свою вроджену сором'язливість і зробити те, що – я

морально відповідальною людиною. Хочу зауважити, що безвідповідальне ставлення ні до чого доброго не призводить!

Почувши останні слова, вона помітно пом'якшала, заспокоїлася і щиро відповіла:

– Так... добре, дякую.

Тоді я зрозумів, що через цю промову Бог щось змінив у серці дівчини та продовжить вести її до живої віри, можливо через мене, оскільки я часто вечеряю в цьому закладі. Побажавши

ЗУСТРІЧНИЙ

рум'янець або збентежене вибачення, але зараз усе по-іншому: відмовившись обслуговувати мене, дівчина продемонструвала своє небажання мати справу з таким ретроградом. Коли вона пішла, я подумав: «Господи, невже переборщив?» Однак внутрішньо я був переконаний у своїй правоті. Сидячи за столиком, я старанно молився й зрозумів, що саме маю сказати цій дівчині. Урешті-решт я мав тверде рішення і, коли закінчив вечеряти, вирушив за залю. Але, зіткнувшись з офіціанткою, я пройшов повз...

Я попрямував до машини, повернув за ріг, і раптом мене вдарив сильний вітер. Я відразу згадав слова, які прочитав у книжці Тозера, поки чекав

був переконаний у цьому – могло б допомогти тій дівчині наблизитися до Бога.

Зрештою, моя любов до Христа й бажання бути слухняним Йому взяли гору: я підійшов до офіціантки, збираючись сказати те, що могло, як очікував, викликати її спротив:

– Можливо, вам мої слова здалися досить дивними, але хочу додати ще дещо.

Відчуваючи її неприязнь, я все ж продовжував:

– Ваш бунт спрямовано не проти мене, – і цієї миті відчув, як Святий Дух надав мені сил, і, попри пронизливий погляд офіціантки, я легко закінчив: – а проти Бога, Який створив вас

доброго вечора, я пішов, продовжуючи розмірковувати. Мої думки були не про моральний стан розбещеного світу, а про зустрічний вітер.

Вийшовши з ресторану вперше, я чинив опір Божій волі й опинився під владою потужного вітру. Бажання повернутися наштовхнулося на такий самий зустрічний вітер у моїй душі. Істина полягає в тому, що моє «я», яке підтримує не Божа сила, переконувало мене піти, тоді як Дух Христовий і голос віри говорили інше.

З моменту гріхопадіня вітер опору Творцю завжди був попутним для занепалого світу. Так, він завжди дмухав у бік пекла – у бік руйнування, смерті, духовної загибелі. Природні

сили та процеси спрямовано назад і вниз, і всі ми знаємо, як важко зробити щось добре, яке зусилля волі для цього необхідно. А ось для створення та розвитку чогось злого іноді достатньо нашої звичайної бездіяльності.

Апостол Павло сформулював найважливіший принцип світу зла, постійну дію закону гріха та смерті. Саме це і є «попутний вітер», який спричиняє вічну смерть усіх «легких» людей і робить усе можливе, щоб утримати від рятівної віри у Христа.

Якщо ж справедливо те, що було сказано вище, тоді одна з головних духовних істин є такою: цей вітер завжди буде зустрічним для віруючого. Гріховний світ неодмінно чинитиме тиск на людей, які обрали шлях

соромся засвідчення Господа нашого... але страждай з Євангелією за силою Бога... Ти ж пішов услід за мною наукою... терпеливістю, переслідуваннями та стражданнями... Та й усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, – будуть переслідувані» (2 Тим. 1:7–8; 3:10–12). Підбадьорюючи юного Тимофія, апостол показує, яку ціну істинний християнин повинен заплатити за наслідування Спасителя.

Гадаю, багато сучасних християн воліли б, аби у посланні Павла був відсутнім вірш: «Будьте наслідувачами мене, як і я Христа» (1 Кор. 11:1). Наслідувати Павла?! Але чи замислювалися ви, яким було б наше життя, якби воно хоч трохи скидалося на його шлях? Короткий опис служіння апостола (див. 2 Кор. 11:22–28) лякає, але наказ Бога недвозначний: наслідуйте Його!

Сьогодні багато хто називає себе послідовником Христа, але, мабуть, не цілком усвідомлює, що слово «послідовник» передбачає й наслідки такого вибору. Ісус не залишає нас у невіданні, коли відкрито каже, що тих, хто вірує в Нього, будуть ненавидіти й переслідувати за Його ім'я. Страждання Христа є прикладом для віруючих. Він переживає тяготи та скорботи у Своему надзвичайно тяжкому земному житті, і причина цього полягає в Його усвідомленій і твердій рішучості обрати хресну дорогу.

Про що ти думаєш, коли читаєш слова Ісуса, які звернено до натовпу: «Коли хто приходить до Мене, і не зненавидить свого батька та матері, і дружини й дітей, і братів і сестер, а до того й своєї душі, – той не може бути учнем Моїм! І хто свого хреста не несе, і не йде вслід за Мною, – той не може бути учнем Моїм!» (Лк. 14:26–27)?

Наша логіка підказує, що це твердження відштовхне багатьох, хто готовий повірити в Ісуса Христа. Нам

видається парадоксом, що Господь ставить такі умови. Ми знаємо, що після цих заяв усі, крім дванадцяти, покинули Його. На відміну від сучасних благовісників, Ісус чесний зі Своїми потенційними учнями й відкрито говорить їм про дві сторони християнського майбутнього: на них чекає не тільки благо Агнца («Скуштуйте й побачте, який добрий Господь!»), а й гіркі трави (страждання, гоніння).

Я знаю одного віруючого, який був дуже щасливий прочитати ці разючі слова Ісуса. Ніхто не давав йому по-рожніх утіх. І саме через переконання, що на нього, християнина, чекає особливо важкий шлях, він вирішив стійко слідувати за Господом, навіть коли ці грізні попередження втіляться в життя.

Той чоловік щиро радів, що Бог не дозволив брехливим радникам збити його зі шляху, допоміг не відступити від Христа під час боротьби з силами зла й утримав від компромісу із сумлінням. Тоді не тільки диявол, а й родичі повстали проти нього та його переконань. Завдяки цим бурхливим подіям він усвідомив принципову різницю між двома царствами: сатанинським, у якому він прожив чверть століття, та Божим, підданям якого став. Гоніння зміцнили його віру. І крім Господа, до Якого він міцно приліпився і Якому навчився довіряти, він нікого не мав.

Тож потужний зустрічний вітер – протидія диявола та його слуг; вітер, який віяв довгий час, виявився найбільшим благословенням. Стійкість того віруючого, якого загартували постійні переслідування, сьогодні не викликає сумнівів у невіруючих людей в істинності шляху, яким він іде. Цікаво, якби на початку своєї віри він пішов шляхом компромісу, чи став би зараз прикладом для наслідування? І якою мірою отримав би благословення Христа для спасіння свого дому та друзів?

ВІТЕР

спасіння та освячення. Слід зазначити, що проблеми і труднощі є корисними лише тим, хто любить Бога (див. Рим. 8:28), а невіруючих або просто релігійних людей штовхають до загибелі.

Кожен християнин, якого освітло Євангелія, знає свою відповідальність – проповідувати Добру Звістку. Можливо, хтось вважає, що віруючі легко та вільно діляться своєю вірою. Проте більшості з нас добре знайома сила зустрічного вітру. Тимофій був вірним Божим слугою, але й він стикався з подібною проблемою. Тому Павло пише йому: «Бо не дав нам Бог духа страху, але сили, і любови, і здорового розуму. Тож, не

Природні сили та процеси спрямовано назад і вниз, і всі ми знаємо, як важко зробити щось добре, яке зусилля волі для цього потрібне.

Якщо давно не відчували зустрічного вітру, то варто замислитися: у якому напрямку ми рухаємося...

Хто з нас, сучасних християн, зможе дійсно заявити, що готовий заплатити будь-яку ціну за привілей знати Господа та служити Йому? Християнство, яке не потребує високої ціни, сповідувати не варто. Ось чому Христос закликає Своїх потенційних послідовників добре зважити, перш ніж вирішити йти за Ним (див. Лк. 14:28–35).

Християнська віра, яку відкриває нам Біблія, безмежно цінна. Здобути прощення справді можна безоплатно – ціну заплатив Ісус на Голгофі. Але щоб бути учнем Христа, прославляти Його своїм життям, перетерпіти до кінця, за це ми маємо заплатити найвищу ціну – своє життя, оскільки воно – єдине, що ми маємо. Люди, котрі не усвідомлюють цього, не зрозуміли вчення Нового Заповіту й ризикують прожити християнське життя лише в церковних списках.

Е. Тозер пише: «Сучасний моральний клімат не терпить сильної та твердої віри, яку проповідують наш Господь і Його апостоли. Сьогодні ніжні й тендітні святі, яких народжено в наших релігійних оранжереях, навряд чи можуть зрівнятися з відданими, посвяченими віруючими, які колись свідчили людям. І це провина наших лідерів. Вони надто боязкі, щоб говорити людям усю правду. Фактично вони запрошують їх віддати Богові те, що їм нічого не вартє... Коли ж християни, нарешті, зрозуміють, що для того, аби любити праведність, треба ненавидіти гріх; аби прийняти Христа, вони повинні спочатку відмовитися від себе; щоб іти шляхом добра, вони повинні відвернутися від своїх поганих шляхів; і якщо дружиш зі світом, це означає, що ти ворог Бога?»

Якщо давно не відчували зустрічного вітру, то добре б замислитися, в якому напрямку ми рухаємося, щоб не виявилось, що нас тягне попутний вітер, який веде назад і вниз. Якщо зараз ніхто явно не заважає сповідувати нашу віру, це не привід радити, хоча ми й за це дякуємо Богові.

Сьогодні всі люди дуже толерантні ставляться до інших, але дух, який є у світі, не припинив діяти, він просто змінив свою тактику. Наміри ворога – приспати якнайбільше християн оманливим спокоєм безтурботного християнського життя і, послабивши їх, завдати підступного удару, намагаючись відокремити від Господа.

Думаю, найвищий привілей християнина – жити з Ісусом Христом. Якщо Ісус дійсно в нас і ми даємо Йому

на Бога, бо не кориться Запові Божому, та й не може. І ті, хто ходить за тілом, не можуть догодити Богові» (Рим. 8:7–8).

Підкорити свою волю Господу ми не здатні. Усе, що потрібно, – сильне бажання й молитва, решту Він зробить у нас за законом життєдайного Духа, що діє у відродженій людині. Проте загартування нашої волі має велике значення, тому що Бог з'єднає Свою силу з нашою волею лише після того, як ми виконаємо свою частину роботи щодо творення Божого храму – нашого духу, душі й тіла.

Є багато способів, аби це зробити. Я хочу відзначити лише важливість

можливості діяти через нас, то чи можемо ми чекати на іншу долю, ніж була в Нього? Протидія посвяченому віруючому проявляється по-різному, однак сьогодні вона діє здебільшого в духовній сфері.

Перша причина виникнення зустрічного вітру – наша власна неосвіченість і воля, що борються з Богом. «Думка-бо тілесна – то ворожнеча

активного, присвяченого та регулярного посту. Справа Христа потребує стійких віруючих, бо Він використовує їх для Своїх святих цілей. Йому потрібні особи, які непримиренні зі злом і відкриті для Нього. Тому принаймні у дванадцяти місцях Нового Заповіту ми бачимо акцент на стійкості та непохитності християнина. Наприклад, коли Павло хвалить солунян

за їхні якості: «За ваші страждання та віру в усіх переслідуваннях ваших та в утисках, що їх переносите ви. ...Щоб стали ви гідні Божого Царства, що за нього й страждаєте ви!» (2 Сол. 1:4–5).

Наступною причиною зустрічного вітру є сильна протидія з боку сатани. Безперечно, він захищатиме своє панування всіма засобами, прагнучи всілякими способами зробити християн безплідними. І ми часто забуваємо, що його здатність створювати проблеми майже безмежна. Усі ми схильні ухилитися від поганого, і це нормально. Можливо, це інстинкт, який заклав Бог. Незалежно від того, християнин ви чи ні, сама природа

Ми не повинні свідомо шукати страждання та проблем, проте, коли вони приходять, сприймаймо їх гідно. У цьому і є велич істинного християнства.

Благий Господь наділяє Своїх вірних дітей достатньою силою, щоб вони прославляли ім'я Христа надією на Нього й терпінням, що часто буває незрозуміло тим, хто їх оточує. Ми також не повинні забувати, що Господь допускає лише малу частину зустрічного вітру – його потужність точно розраховано так, щоб він не зруйнував нас, але служив творенню. Якби Бог цього не робив, не витримав би навіть найвольовіший християнин!

випробувань і набули великого життєвого досвіду, на відміну від людей, які жили в тепличних умовах, у яких навіть зонайменший подих вітерцю здатний викликати нездужання та духовні хвороби.

Нещодавно я був високо в горах і помітив: що вище я підіймаюся, то рідше зустрічаються сосни. Лише декілька поодиноких дерев стояло біля самої вершини. Вони нагадали мені духовні колоси, що височіють у віках: лише деякі вірні служителі Ісуса, які через постійні буревії пустили глибоке коріння у скелі Христовій, аби не бути зломленими. Крім глибокого коріння в них був здоровий могутній стовбур і міцні гілки, на відміну від тих, що ростуть унизу, сховані від бур серед анемічних побратимів.

Зустрічний вітер змушує нас платити ціну за його подолання. Ось чому цар Давид вигукує: «Куплю від тебе за ціну, і не принесу дармо цілопалень Господеві, Богові моему» (2 Сам. 24:24). Якщо ви можете й хочете заплатити, то ви духовно заможні. Якщо ні, тоді не думайте, що ви багаті й нічого не потребуєте, оскільки насправді «не знаєш, що ти нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голий!» (Об. 3:17).

Тож побажаймо собі зустрічного вітру! А щоб його подолати, згорнімо вітрила (нашу апатію та безтурботність), які надимаються у зворотному напрямку, дуже заважаючи нам іти вперед до Господа. Увімкнімо бортовий двигун, паливо якого – віра в Бога. Христос не допустить, аби вітер був сильнішим за обіцяну Ним могутню силу, яка нам необхідна, щоб встояти й перемагати.

Насамкінець, завжди є для нашої душі тиха гавань. Спокій і заслужений відпочинок після важкого духовного плавання не можуть зрівнятися ні з чим у цьому світі. І це світ Христа, Який увійшов у Свою славу.

Але спершу Він приніс Свій хрест на Голгофу.

Щоб бути учнем Христа, прославляти Його своїм життям, перетерпіти до кінця, за це ми маємо заплатити найвищу ціну – своє життя, оскільки воно – єдине, що ми маємо.

Дванадцять років я був душеопікуном у Софійській клініці для онкологічних хворих. Практично щоразу, коли я йшов до лікарні, мені все чинило опір – думки, почуття, настрої, плани на вечір... І єдине, що слугувало противагою цьому опору – усвідомлення того, що це Божа воля й що це служіння вкрай потрібне. За допомогою благодаті мені завжди вдавалося подолати бурю в душі й іти, бо мене рухало лише це усвідомлення. І щоразу після служіння я повертався окрилений, неймовірно задоволеним і радісним, що Господь Бог використав мене і що багато людей примирилося з Ним, а їхня вічна доля кардинально змінилася.

Насправді зустрічний вітер має надзвичайно сприятливий вплив на життя християнина. Усім подобаються випробувані життям на міцність незламні люди з мужніми обличчями, а найбільше – із загартованими характерами. Вони здолали безліч

цього світу несе в собі страждання та життєві проблеми. І наскільки краще зносити їх, служачи священній справі! На жаль, багато християн страждає через свою непокору наказам Бога, тому Він часто допускає в їхні життя проблеми як покарання Своїх неслухняних, лінивих дітей. Непідкорення біблійним принципам завжди має неприємні наслідки.

Йордан ПЕЯНСКІ

ХОМА Й ЖИТТЯ ВІЧНЕ

Напередодні Хома заходив. Класний такий чоловік. Схожий на українця. Чесний. Відкритий. Що думає, те й каже. Ми так вільно з ним поспілкувалися. Наче рідні. Звісно, я його розпитував про Христа. Про те, як Хома Його розумів чи не розумів. Особливо хотілося почути той відомий епізод, коли Хома не міг повірити словам своїх друзів, що до них приходив розіп'ятий Ісус. Тоді Хома дуже пристрасно доводив, що вбитий і похований Ісус не міг приходити. Він сам бачив Його на хресті – розіп'ятого, пронизаного списом. У Його тілі не лишилося й сліду життя. Тож як Він міг прийти? Ніяк. І тому Хома висловлював свої переконання пристрасно, не може бути – і крапка: «Якщо я особисто своїми руками не торкнуся ран від цвяхів, якщо в рану від списа руку не вкладу – не повірю! Це єдине, що може похитнути мою впевненість».

Ну ось я й питаю:

– Як? Як це було?

– А так і було! – усміхнувся він, помовчавши. – Ти знаєш, що було найтяжче?

– Що?

– Найтяжче було свою впевненість у неможливості воскресіння змінити на впевненість у реальності воскресіння. Розумієш?

Я мовчу. Важко мені зрозуміти.

– Ти розумієш, – продовжив він, – адже мене підкорили власні переконання. Мої переконання визначають моє життя. Мої переконання формують мій стиль поведінки, моє ставлення до оточення. І до друзів, і до рідних. І до ворогів... І ось я спустошений. Христа вбили. Поховали. Мої плани поховано разом із Ним. Я вже цілий тиждень живу в іншому світі. У світі смерті. У світі порожнечі. Я порожній. Я помер. Ось як це було. Аж тут

Він мене кличе! – у Хоми на очі навернулися сльози, помовчав. – Я не можу це висловити. Ти розумієш? У мене все померло! Померли плани на життя. Померла віра. Померла надія. Життя померло. І раптом... Ісус стоїть переді мною! Живий! Я сам ледь не помер. Зробив крок назустріч Йому. А ноги підкосилися. Я на підлогу впав. «Господи мій!» – шепотів чи то губами, чи то духом. Що сказати? – Хома замислився на мить. – Я ожив! Я воскрес! Ось що сталося! Я воскрес!

– А що ти скажеш моєму другові, який не вірить у воскреслого Ісуса? – запитав я Хому.

– А що я скажу? Той, хто не вірує у воскреслого Ісуса Христа, перебуває у смерті. Він ніби їсть і п'є, спить і гуляє, але він мертвий. Без Христа життя немає! Ось у чому справа. Світ зроковано на вічне пекло. Уся ця метушня ваша, і кібернетика, і космонавтика, і ця брудна політика – усе це, щоб надати сенсу безглуздості. Погодься, адже всі жителі землі голенькі народжуються на світ і, трохи поживши, йдуть у землю... Навіщо приходили? Куди пішли? Хто й навіщо все це вигадав? У чому сенс життя? А Христос пояснив. Усе це вигадав Бог, Творець! Це Його світ. І людину Бог придумав. Для щастя, радості. Адже Бог вічний. І людину створив вічною. За образом Своїм. Розумієш?

Я мовчу, не наважуючись переривати Фому.

– А що людина накоїла? – продовжив він, не отримавши відповіді. – Почала війну. Каїн убив Авеля. І почало. Відтоді життя – це війна. Життя – це смерть! Смерть царює на землі. Усі мешканці Землі – у полоні смерті. Усі до одного! Ніхто не здатний вирватися з цього смертного полону. Отож, аби спасти людину, Бог послав Свого Сина Ісуса Христа. Він воскрес! Ти розумієш? Я мовчу.

– Це ж не просто Ісус був мертвий і ожив. Він воскрес, бо переміг смерть! Він зруйнував цю страшну неприступну фортецю темряви. Зніс заборони, варту перекинув і вийшов на світло! Він відкрив шлях до життя кожній людині. Отак і скажи своєму другові. Сенса життя – життя вічне з Ісусом Христом! Віруєш в Ісуса Христа – маєш вічне життя!

– Тобі добре, ти бачив Ісуса. А як нам? Адже ми не бачимо Його. І як нам бути?

– Це так. Ви не бачите. Однак очі – не найважливіший інструмент. Найважливіший інструмент людини – розум. Розумна людина дає оцінку тому, що бачить, що чує, що робить. Адже людина завжди ухвалює рішення розумом. Не очима, не вухами, а розумом. Почув розповідь про Ісуса Христа? Поміркуй. Оціни. Порівняй

переконавання, які в тобі сформувало життя без Христа, і подивися на життя з Христом! Одна дорога – без Христа – на смерть вічну. І заперечити нічого. А інша дорога – з Христом – у вічне життя! Цей шлях називається християнством. Мільйони людей ідуть ним! Обирай! Отак і скажи своєму другові. Та й усім скажи. Навіщо їм мучитися в пеклі вічно?

І справді, навіщо?

«Так говорить Господь: "На дорогах спиняться та гляньте, і спитайте про давні стежки, де то добра дорога, – то нею ідіть, і знайдете мир для своєї душі"» (Єр. 6:16).

Юрій СІПКО

Шановні читачі! Пропонуємо вам нову книжку Ігоря Райхельгауза «Лучше золота», що вийшла в нашому видавництві. До кожного розділу Книги приповістей Соломона автор пропонує власні міркування. Ігор Райхельгауз, як завжди, звертає нашу увагу на тексти, які зазвичай в основу проповіді не беруть.

Хто жінку чеснотну знайде? А ціна її більша від перел: довіряє їй серце її чоловіка... Дайте їй з плоду рук її, і нехай її вчинки її вихваляють при брамах!

Пр. 31:10–11, 31

Книгу приповістей завершує відомий гімн жінці – розділ про добродієсну дружину. Вірші з 10-го по 31-й – це акровірш. Слово «ешет» – «дружина, жінка», яке відкриває в оригіналі 10-й вірш, починається з літери алеф. «Батах» – «довіряє» (11-й вірш) – з літери бет. І так далі. Кожен наступний вірш починається з наступної літери єврейської абетки. І так аж до літери «тав» в останньому вірші: «т'ну» – «дайте».

Яке послання вкладено в цей акровірш? Ось що говорили про нього мудреці Ізраїлю: «Так само як Бог дав Тору за допомогою двадцяти двох літер алфавіту, так Він прославляє і праведних жінок двадцятьма двома літерами алфавіту»¹. Або: «Хто одружується з праведною жінкою – це ніби він виконав усю Тору від початку до кінця. Ось чому "слово про добродієсну дружину" написано в алфавітному порядку»². А ще: «Добра жінка, у якій втілено всі добрі риси характеру, втілює у собі всю Тору»³.

Тему порівняння жінки з Біблією та Біблії з жінкою неодноразово порушено у Книзі приповістей. Найбільш яскраво – у 8-му та 9-му розділах, де Премудрість – мудра жінка – звертається до людини й кличе її, попереджаючи про небезпеку слідування за жінкою безглуздою.

Біблія сповнена історіями про те, який ні з чим не зрівняний вплив має на життя чоловіка дружина. Власне, з однієї такої історії Священне Писання й розпочинається. У певному сенсі кожного з нас покликано «одружуватися» зі Словом Божим, із Біблією: шукати її, знайти її, захоплюватися її красою, щоб вона була поруч «і в горі, і в радості», дозволити їй формувати наш характер, адже від цього залежить, які плоди ми принесемо.

І, здається, ось вона, Біблія, поруч із нами. Але мало хто знаходить її...

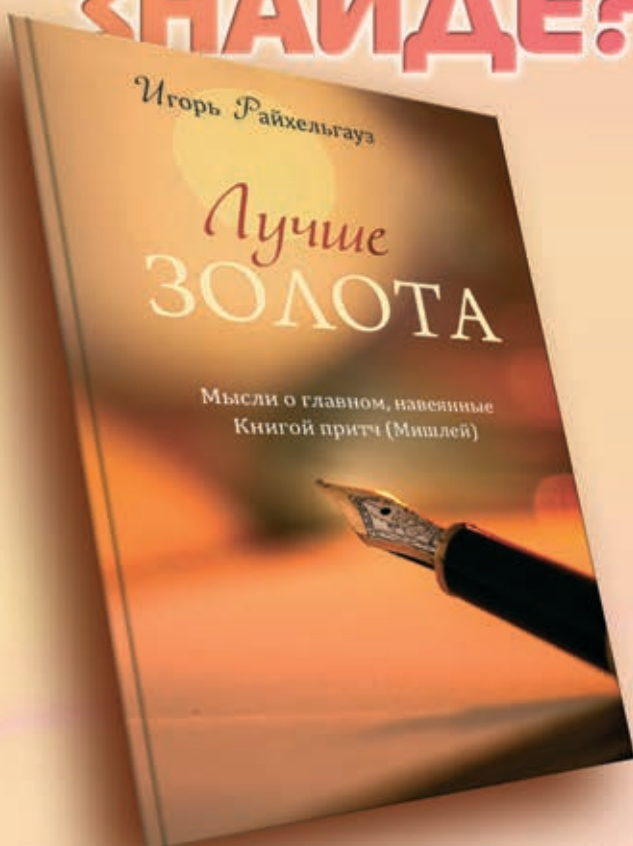
То хто її знайде?

¹ Іцхак бар Нехемія, «Ялкуп Шимоні».

² Рав Аха.

³ Рав Бахія.

ХТО ЗНАЙДЕ?

Ігор РАЙХЕЛЬГАУЗ

Наша сила

*Коли б беззаконня я бачив
у серці своїм, то Господь
не почув би мене.*

Пс. 65:18

Один із вчених, який має світову популярність, заявив, що молитва – наймогутніша сила у всесвіті, і християнський світ не до кінця усвідомлює цей факт. Він закликав до молитви: «Від дня П'ятдесятниці не було жодного духовного пробудження в будь-якій країні, яке б не починалося з одностаїної молитви; жоден піднесений рух не припинявся після ревних молитов церкви. Завдяки спільним молитвам і турботам віруючих Слово Боже в кожній країні та місцевості мало свободу і прославлялося». Воістину, молитвами здійснюються великі справи, про що світ навіть не здогадується.

Якось на зборах митців порушили питання: як можна швидко відновити внутрішню силу після періоду великої напруги? Рекомендували різні методи, та коли Гайдна, великого композитора, запитали про його метод, він сказав: «У моєму будинку є маленька каплиця.

Відчуваючи втому від роботи, я туди йду й молюся. Цей засіб ніколи мене не зраджував».

Про одного залізничного машиніста в Айдахо розповідають, що за роки його роботи на потягах, які він вів, не загинула жодна людина. Одного разу, коли йому вдалося запобігти аварії, пасажирки кинулися до нього з вдячністю за спасіння життя, але він наказав їм дякувати Богові, бо саме Він захистив. Потім сказав: «Коли я приходжу на роботу, то завжди кажу: "Господи, це Твій потяг, Твоя справа, а я тільки Твій слуга, що працює для Тебе. Допоможи мені дбати про Твоїх людей"».

Турецький султан у 1839 році видав декрет, який забороняв представникам християнської релігії перебувати в його державі. Доктор Гудель прийшов до свого друга-місіонера, доктора Гамліна, із сумними новинами: «Це стосується нас. Ми маємо поїхати. Американський консул і британський посланець кажуть, що немає жодної користі зазнавати гніву цього жорстокого і мстивого монарха». Гамлін відповів: «Султан всесвіту у відповідь на молитву може змінити декрет султана Туреччини». Вони обидва почали молитися. Наступного дня султан помер, і декрет ніколи не вступив у дію.

Усе можливе завдяки молитві.

З журналу «Віра і Життя», 2/1978

Жінка стояла біля вікна та дивилася на вулицю. Зима ще не пішла, вона чіплялася за все, щоб тільки продовжити своє коротке життя. Щойно почало світати, усе сприймалося в силуетах. Усю ніч падав холодний, дрібний, гидкий дощ. І він досі тривав. Здавалося, дерево за вікном, по гілках якого стікали краплі дощу, плакало. По шибіці теж стікали краплі, з'єднуючись у звивисті струмки, які прокладали собі русло та збиралися на підвіконні. По обличчю жінки текли такі самі струмки сліз, повторюючи ледь помітні лінії зморшок. Їй було холодно, та вона цього не помічала. Вона всю ніч не спала, й не могла спати. Жінка стояла не рухаючись, мов застигла статуя. Про що вона думала? Що було в її серці? Про це знав лише Всевишній Творець.

У сусідній кімнаті вмирав син. Її первісток! Її любий, її дорогий. Надія їхнього роду. Він цього року закінчив університет, почав працювати. Здобував другу освіту. Після нього вона народила ще двох дівчаток, але всю свою любов віддавала синові.

І ось... він раптом почав кашляти. Поклали до лікарні. Кашель не минав. Почали обстежуватися. Діагноз: права нирка не працює, метастази в легенях, четверта стадія раку. Залишилося жити від двох до

трьох тижнів. Шок. Паніка. Йому про це не говорять – не заведено в народі. Возять до різних клінік – аналізи, кров, рентген. Усі щось радили. Але все марно. Тепер він лежить удома, а всі родичі та друзі чекають на кінець. Готувались уже до похорону. «О Аллаху, за що це нам? Він не палив, не пив. Він був таким добрим! За що це нам?» – думали всі близькі.

Час летів швидко! Приготували жалобне приладдя: саван із білої тканини, зелені ковдри, килим. Мийний стіл і похоронні ноші зазвичай брали в мечеті, з цим проблем не було. На подвір'ї та в будинку наводили лад. Готувалися. Треба поховати гідно!

Жінка знову переживала все це, звинувачувала себе: «От якби ми тоді... А може, треба було не так, а отак... Може, треба було тому професорові показати, а не цьому?» Може, може, може... Тисячу може, а ніщо не допомогло. Син помирає. «О Аллаху! Ти все можеш! Допоможи! – розривалося серце в її грудях. – А ці християни...» – раптом промайнуло в її голові.

Вона знала деяких віруючих в Ісуса Христа. Серед них був навіть один їхній родич. Він іноді заходив до них, розмовляв із сином, із ними всіма. Коли прийшла страшна хвороба, віруючі молилися за нього. Хворий говорив, що йому стає легше після їхньої молитви. Жінка не приймала й не розуміла їхньої віри, але вони їй подобалися, вона бачила їхнє щире бажання допомогти синові. У свідомості промайнула остання надія: «Може, вони таки допоможуть?» Жінка так хотіла, щоб її син жив далі, одружився, щоб вона няньчила онуків!

БОГ
простягнув йому
РУКУ

І Бог почув крик її серця! За два дні, проїжджаючи повз їхній будинок, ми з братом із нашої громади вирішили зайти дізнатися про стан хворого. Привіталися з домашніми, спитали про сина. Втішної відповіді не було. Пройшли до кімнати, де він лежав. Він уже не підводився з ліжка, майже нічого не їв. Ніс загострився. З усього було видно, що йому лишилося небагато. Ми сіли на стільці біля ліжка й сказали: «Аслане, ти розумієш ситуацію. Ти маєш єдиний та останній шанс. Ти можеш попросити Творця простити тобі твої гріхи в ім'я Ісуса Христа, Який помер за твої гріхи й попросити здоров'я. І нехай буде воля Всевишнього». Він погодився. Ми допомогли йому схилити коліна, він промовив слова з проханням про прощення гріхів в ім'я Ісуса Христа та попросив здоров'я, якщо це можливо. Після нього звершили молитву й ми.

За кілька днів хворий підвівся з ліжка, поголився, викупався та пішов до університету залагоджувати свої справи. Першої ж неділі він із нашою родичкою прийшов на богослужіння. Наприкінці зібрання він

вийшов уперед, подякував нашій громаді за молитви, розповів, що він помирав, а тепер стоїть перед нами. Родичка, яка була з ним, на знак подяки принесла дві сумки з цукерками й печивом до чаю.

Ми сказали їй, що Господь не очікує на подяку, яка в сумках. Він показав Свою любов і милість, Він пробачив гріхи Аслана, дав йому життя. Він чекає на відповідь їхнього серця. Ми очікували, що багато хто з їхнього оточення увірує.

Дні минали. Аслан більше не приходив. Під час зустрічі з нами він уникав прямого погляду. І зрозуміло чому. Він одужав, тож працював, навчався. Він забув, що з ним трапилося, а якщо й пригадував, то вважав, що шлях, який ми йому запропонували, не для нього.

За вісім місяців ми його поховали. Бог простягнув йому руку, він схопився за неї! Але потім відпустив... Яка прикрість!

Алім КУЛЬБАСВ

А ДЕ ЛЕГКО?

Аліме Махмудовичу, розкажіть про сім'ю, в якій ви народилися й вирости, про віру батьків, про традиції та звичаї, яких у вас дотримувалися.

На північних схилах Головного Кавказького хребта, біля підніжжя гостроверхих п'ятитисячників із вічними льодовиками, розкинуто балкарські селища. У них жили мирні люди, які косили сіно, тримали худобу, одружувалися та виходили заміж. Здавалося, так завжди буде! Мої батько та мати народилися в таких селищах. Життя в них було, можна сказати, громадським. Усі одне одного знали, всі одне одному допомагали – виживати без

допомоги дуже складно. Родина та стосунки були на першому місці. І зараз, у наш час, бажано знати своїх пращурів до сьомого коліна. Ті, хто порушував установлений порядок, зазнавали різного виду покарання, їх іноді навіть виганяли із села. Повага до старших і жінок була на дуже високому рівні.

У VII–VIII ст. на Північний Кавказ із Грузії стало проникати християнство візантійського штибу. А VIII–XII ст. були його розквітом у наших краях. Сьогодні можемо побачити багато слідів цієї славної епохи: фундаменти зруйнованих церков, у деяких місцях – хрести. І в нашій мові залишилося багато

Місто Нальчик – столиця Кабардино-Балкарії, однієї з республік у мусульманському регіоні Російської Федерації. Навколо – величні гори, гарні водоспади, небезпечні до-роги, підступні каменепади. Чарівна краса й оманлива

тиша. Саме тут живе Алім Махмудович Кульбаєв – пастор першої християнської громади балкарців. Він пише вірші та прозу, співпрацює з Інститутом перекладу Біблії та сповіщає Євангеліє своєму народові.

На XX партз'їзді 1956 року Микита Хрущов засудив культ особи Сталіна, депортацію народів назвали помилкою, і 1957 року балкарці повернулися на Батьківщину. Радянський час. Я пішов до школи.

У вашому житті були духовні пошуки, метання, прагнення? Чи просто одного чудового дня ви, почувши Євангеліє, стали християнином без мук і боротьби?

Школа вчила, що Бога нема! У першому класі, вже в лютому, я записався до шкільної бібліотеки. Здолав її швидко, бо дуже любив читати. Потім записався до районної. До закінчення школи прочитав усе, що там було. Без читання не уявляю свого життя. Тільки в деяких екстремальних ситуаціях не прочитав за день жодного рядка. Однокласники називали мене «знавцем російської мови». І навіть зараз під час зустрічі так кажуть. Це перебільшення, але я дуже люблю читати! Читання спонукало мене до роздумів. Я рано почав запитувати себе: чому так? що не так?

нагадувань про той час. Була Кавказька метрополія.

1395 року Тамерлан пройшов по Кавказу з джихадом, і християнство після цього занепало. Народи повернулися до язичництва, а наприкінці XVII – на початку XVIII ст. до нас прийшов іслам. Сприймався він тяжко. Звісно, довгий час іслам був поряд із язичництвом. Сосну, якій поклонялися в нашому народі, мусульмани зрубали 1906 року. Потім – революція, громадянська війна, колгоспи. Боротьба з релігійним мракобіссям.

Усе це не оминуло й гірські села. Мої пращури, як і всі, були мусульманами. А потім війна. Населення Балкарії на той момент

складало 52 тисячі осіб, 18 тисяч пішли на фронт. Літніх людей, жінок і дітей, що залишилися, 1944 року депортували в степи Казахстану й до Киргизії. Але це окрема сумна історія.

На момент депортації батькам було 16 і 12 років, а 1949 року, коли батькові виповнився 21, а матері 17, вони одружилися. 1950 року народився я. Після мене народилися брат і три сестри.

Тільки моя бабуся, мати батька, дотримувалася ісламу на той час. Вона сама робила намаз, навчала мене мусульманських молитов. І вся наша сім'я вважалася мусульманською. Релігійність тоді виявлялася переважно в жалобних обрядах.

Інтуїтивно відчував: не так! «Усе не так!» – як співав Висоцький. Спробував курити анашу. Потім були пігулки. А далі як понесло! Судимості... Я розумів, що грішник, але не пов'язував це з релігією. Розумів, що живу не так, але як треба, я не знав. Нотації, які я чув від багатьох, мене не переконували. Ці люди говорили правильні слова, проте самі не жили, як учили. І я не бачив нікого правильного, як на мене. У мене не було жодного авторитету, який хотілося б наслідувати.

1986 року я одружився, народилося двоє дітей, однак за три роки мене посадили знову. Коли почалася перебудова, до місць позбавлення волі почали приходити

служителі з різних конфесій. Привозили нам духовну літературу. Ми з товаришем купили Коран і намагалися його читати російською мовою. Через деякий час християни принесли Євангеліє. Людина, яка подарувала мені Новий Заповіт на зоні, – це перший віруючий балкарець Ібрагім. Він приходив лише один раз. Нас було троє балкарців, які розмовляли з ним. Згодом двоє повірили – я і ще один брат, зараз він уже у вічності. Думаю, що не останню роль у моєму наверненні зіграло те, що Ібрагім був балкарцем.

Мій сусід по ліжку читав Коран, а я – Євангеліє. Ми міркували над прочитаним, іноді сперечалися. В Євангелії я зустрічав місця, які були співзвучні моєму внутрішньому стану, моєму розумінню життя.

Звільнився. Дружина на той час уже розлучилася зі мною. Я намагався зустрітися з нею, але вона близько до себе не підпускала, не хотіла навіть розмовляти. І в цьому стані, коли я був самотнім, не мав стосунків ні з родичами, ні з дружиною, ні з ким, окрім як з «друзями» із зони, коли в житті нічого не залишилося, знову, неначе випадково, зустрів Ібрагіма. Він покликав мене на зібрання.

Уперше в житті я пішов на богослужіння. Сидів і не дуже розумів, що відбувається, про що говорять. Але наприкінці зібрання,

коли всі почали молитися, щось відчув. Щось мені сподобалося. Сподобалося, як люди молилися. Хтось стояв навколішки, хтось сидів, але я чув слова молитви. Хтось молився за дітей, хтось за сусідів, хтось за хворих. Молитви зі сльозами! Молитви із серця! Ніхто не приховував своїх проблем. Хіба приховаєш щось перед Богом? Це зворушило моє серце.

Наприкінці оголосили, що наступне богослужіння відбудеться у четвер, а потім у неділю. Я вирішив прийти у неділю. Але в четвер рано-вранці, я ще не встиг розплющити очі, як спала думка, що треба йти сьогодні! Проте того дня я потрапив у наркологічний диспансер, де довелося перебувати півтора місяця. Думаю, сатана тоді заступив мені дорогу до церкви. Але я і там читав Євангеліє – зі мною було геденівське видання. Його приніс син Ібрагіма.

Завідувач відділення дозволив мені ходити на недільні зібрання. І одного разу я опинився на хрещенні. Це було о восьмій годині ранку на околиці міста. Проте на пляжі вже були люди: хтось купався, хтось засмагав. Я почув проповідь: «Ісус Христос учора, сьогодні й навіки Той самий. І Він сьогодні може допомогти тим, хто потребує допомоги. Тільки треба визнати себе грішником та навернутися до Нього».

Я вже давно розумів, що грішник. І коли почув, що Він може допомогти, то вийшов, став навколішки й покався. Сказав як міг, що я грішник, шукаю допомоги, хочу вірити, що Христос помер за мої гріхи. Це сталося 6 липня 1992 року. Через якийсь час почалися сумніви, чи на правильному я шляху. Мусульманство звичне, всі задоволені. А тут? Але, дякувати Богу, це був нетривалий період. Ісус переміг!

І в родині незабаром усе налагодилося: ми з дружиною знову стали однією сім'єю. Хаулат теж

навернулася до Христа, ми разом у церкві.

Чому інші джерела, крім Біблії, не дають втіхи людям і не втамовують духовного голоду?

На мою думку, Євангеліє не вчить жити правильно. Не вимагає: йди, виправся, а вже потім приходь. Воно вказує на нашу гріховність і запрошує до Бога. І якщо я приймаю запрошення та приходжу до Нього такий, як є, – грішний, брудний, обірваний, знехтуваний, без нічого, вартий лише смертного вироку за своє несправедне життя, Господь Бог, Який любить через жертву Христа, прощає мої гріхи та вселяється в мене. «І вже не я живу, а живе в мені Христос» (Гал. 2:20). І я не хочу більше грішити! Я не примушую себе не грішити, як намагався раніше, і не міг. У моїй новій природі вже нема гріха! Духовний голод може втамувати тільки Бог, Який знайшов мене, Який прийшов до мене! І моє життя в Ньому. З Ним воно стає правильним: і для Нього, і для людей!

Ми нерідко чуємо розповіді про те, як родичі-мусульмани ставляться до тих, хто повернувся до Христа. У вас багато рідних? Як вони вас сприймають?

Зараз у нас багато різних мусульман – між ними теж не все

гарзд. Є так званий народний іслам. Це лояльні до всього люди: хто як хоче, так і вірить за Конституцією. Є мусульмани, які кажуть, що невірних треба знищувати. Є й ті, що хочуть у всьому розібратися. Ми думаємо, що незабаром може стати ще гірше. Ставлення особисто до мене – таке саме. Хтось впізнає мене на вулиці – вітається, а хтось свариться або ігнорує. Іноді навіть погрожують.

А взагалі, чи легко бути християнином на Кавказі?

Ні, нелегко! А де ж легко? «Як Мене переслідували, – то й вас переслідувати будуть». Хто сказав? Христос... Однак в мусульманських регіонах усе ж таки жорстокіше, ніж будь-де.

У балкарського народу трагічна історія й багата культура. ХХ-те століття теж принесло чимало потрясінь, кардинальних змін. Що зараз важливе для жителів республіки?

Я часто повторюю: у нас гарна республіка, природа, люди добрі, лише бракує Христа. Це найважливіше! Решта б доклалася.

Розкажіть про ваше служіння як пастора, перекладача, поета та письменника.

Це надто голосно сказано – поет, письменник! Я хотів би, щоб

після мене залишилася справжня громада Христа. Намагаюся, щоб була повна Біблія нашою мовою. Коли я повірив, із серця потекли слова вдячності Христу, Який помер за мене. Ми цими словами прославляємо Господа. З'явилася потреба в нових піснях, я почав їх складати. Завдяки місії «Свет на Востоке» було видано невелику книжку наших віршів і пісень, які ми даруємо людям. Слава Богу!

Ваше побажання читачам журналу.

Відтоді як я повірив, прочитую журнал за один раз, без відриву, а потім перечитую знову, не поспішаючи. Без перебільшення скажу: для духовного зростання нововерненого журнал – необхідний хліб. А той, хто звик до журналу, читатиме його все життя. І для мене важливо, що у виданні, окрім гарних історичних матеріалів, друкують багато статей наших сучасників про актуальні події в житті християн. Іноді дивують віруючі, котрі ще не прочитали новий номер! Як це? Не розумію! Авторам статей дякую та бажаю їм писати більше, а читачам журналу «Віра і життя» – духовних благословень!

Запитання ставила

Надія ОРЛОВА

Перекладач Біблії
Ібрагім Гелястянов,
Надія Орлова із сином Романом
та Алім Кульбаєв

Одне з найдивовижніших місць Священного Писання – це слова Ісуса Христа, які записав Іван: «Поправді, поправді кажу вам: Хто вірує в Мене, той учинить діла, які чиню Я, і ще більші від них він учинить, бо Я йду до Отця. І коли що просити ви будете в Імення Моє, те вчиню, щоб у Сині прославився Отець. Коли будете в Мене просити чого в Моє Ймення, то вчиню» (Ів. 14:12–14).

Перш ніж міркувати про те, що означає просити або молитися в ім'я Ісуса, хотів би пояснити значення наступних слів Христа: «Той учинить діла, які чиню Я, і ще більші від них він учинить».

Нещодавно я почув дуже цікаву думку: під час Свого земного життя Ісус був обмежений часом, країною

Коли будете в Мене попросите чого в Моє Ймення, то вчиню.

Ісус Христос

Свого перебування, можливостями однієї пересічної людини. А сьогодні буквально виконується те, що Христос пророкував: «І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку!»

Він тут: в Україні, у Європі та Азії, у США та Китаї, в Австралії та Японії... Ісус зцілює, пробуджує, народжує наново. Він дав нам можливість брати безпосередню участь у всіх Його справах, які більші за ті, що Він робив у Юдеї дві тисячі років тому. Одні беруть участь у проповіді чи свідченні, інші – молитвами. Наші молитви – могутня сила, що змінює людей, перетворює сім'ї, рятує народи, розповсюджує Євангеліє, заповнює небо. Саме таким чином виконуються слова Христа, коли Він говорить: «Той учинить діла, які чиню Я, і ще більші від них він учинить».

Тепер поговоримо про інший аспект прочитаного тексту. Що означає

просити, молитися та в цілому діяти в ім'я Ісуса Христа? Що про це говорить Писання? Біблія – єдиний наш авторитет у всіх питаннях нашої віри, нашого світогляду, наших переконань. «І коли що просити ви будете в Імення Моє, те вчиню, щоб у Сині прославився Отець. Коли будете в Мене просити чого в Моє Ймення, то вчиню».

Для початку варто зауважити, що молитва в ім'я Ісуса Христа не є бездумною молитвою, коли ми, звертаючись до Бога, думаємо про зовсім сторонні речі. Як у притчі про раббі Леві Іцхака. Після молитви чоловік підійшов до кількох тих, хто молився, простягнув їм руку

і привітався: «Здрастуйте, здрастуйте!» – неначе вони повернулися з далеких мандрівок. Коли ті подивилися на нього з подивом, чоловік сказав їм: «Чому ви дивуетесь? Адже щойно ви були так далеко: ти торгував на ярмарку, а ти плыв на кораблі із зерном; а як скінчилися слова молитви, ви повернулися. Ось я й підійшов привітатися».

Навіть якщо завершуємо молитву словами «в ім'я Ісуса Христа», це не означає, що ми дійсно молимося в Його ім'я. «В ім'я Ісуса» – це не заклинання й не особлива сакральна фраза, яка гарантує, що молитву буде почуто. Вимовляючи молитву в ім'я Ісуса, ми не набуваємо особливої

влади й не приймаємо виняткових повноважень.

Наведу один яскравий приклад із дев'ятнадцятого розділу книги Дії апостолів: «І Бог чуда чинив надзвичайні руками Павловими, так що навіть хустки й пояси з його тіла приносили хворим, – і хвороби їх кидали, і духи лукаві виходили з них. Дехто ж із мандрівних ворожбитів юдейських зачали закликати Ім'я Господа Ісуса над тими, хто мав злих духів,

закінчують фразою «в ім'я Ісуса», – це християнська форма забобонів.

А тепер звернімося до іншого аспекту наказу Ісуса Христа: як його виконували Ісусові учні.

Пам'ятаєте, що Ісус сказав, коли послав учнів на проповідь? Читаємо в євангеліста й апостола Матвія: «Уздоровляйте недужих, воскрешайте померлих, очищайте прокажених, виганяйте демонів. Ви дармо дістали, дармо й давайте» (Мт. 10:8). Колега Матвія за Писанням, євангеліст і лікар Лука, докладно пише про це: «Хто слухає вас – Мене слухає, хто ж погорджує вами – погорджує Мною, хто ж погорджує Мною – погорджує

поглянув на нього й сказав: "Подивися на нас!" І той подивився на них, сподіваючися щось дістати від них. Та промовив Петро: "Срібла й золота в мене нема, але що я маю, даю тобі: У Ім'я Ісуса Христа Назарянина – устань та й ходи!" І, узявши його за правицю, він підвів його. І хвили тієї зміцнилися ноги й суглобці його!... І, зірвавшись, він устав та й ходив, і з ними у храм увійшов, ходячи та підскакуючи, і хвалячи Бога! Народ же весь бачив, як ходив він та Бога хвалив» (Дії, 3:1–9).

Шановні читачі, я впевнений, що є серед вас люди, які могли б розповісти про схоже зцілення й сьогодні. Як і багато хто з вас, я знаю такі випадки. Навіть більше, я був свідком та учасником деяких.

ІМ'Я Ісуса

проказуючи: "Заклинаємо вас Ісусом, Якого Павло проповідує!" Це ж робили якісь сім синів юдейського первосвященика Скеви. Відповів же злий дух і сказав їм: "Я знаю Ісуса, і знаю Павла, а ви хто такі?" І скочив на них чоловік, що в ньому злий дух був, і, перемігши обох, подужав їх так, що втекли вони з дому нагі та поранені. І це стало відоме юдеям та гелленам, усім, що в Ефесі замешкують, і острах напав на всіх їх, і славилось Ім'я Господа Ісуса» (Дії, 19:11–17).

Використання імені Ісуса Христа геть не означає молитися з владою. Навпаки, наведений вище приклад показує, що можна вимовляти ім'я Ісуса в забобонних цілях. Проти такого використання імені Божого не даремно було дано третю заповідь Закону Божого: «Не призывай Імення Господа, Бога твого, надаремно». Як хустки та пояси, що роздавали за часів дій апостолів, так і молитви, що

Тим, Хто послав Мене". А ті Сімдесят повернулися з радістю, кажучи: "Господи, – навіть демони коряться нам у Ім'я Твоє"» (Лк. 10:16–17).

Так, це відбувалося тоді, коли Ісус був з учнями. Але потім Він повернувся до Отця й послав Святого Духа, як і обіцяв. Як цей наказ – просити та діяти в ім'я Ісуса – проявлявся в житті учнів на практиці після вознесіння Ісуса Христа?

Це можна побачити на прикладі зцілення в ім'я Його, про що йдеться в третьому розділі книги Дії апостолів: «А Петро та Іван на дев'яту годину молитви йшли разом у храм. І не сено там чоловіка одного, що кривий був з утроби своєї матері. Його садили щоденно в воротах храму, що Красними звалися, просити милостині від тих, хто до храму йшов. Як побачив же він, що Петро та Іван хочуть у храм увійти, став просити в них милостині. Петро ж із Іваном

Погляньмо на те, як виповнилася обітниця Ісуса Христа, що молитва в Його ім'я дасть віруючим владу наступати на «всю силу ворожу», тобто виганяти бісів. Наведу приклад із життя і служіння апостолів. Випадок цей записано в шістнадцятому розділі книги Дії апостолів: «І сталося, як ми йшли на молитву, то нас перестріла служниця одна, що мала віщунського духа, яка ворожбитством давала великий прибуток панам своїм. Вона йшла слідкома за Павлом та за нами, і кричала, говорячи: "Оці люди – раби Всевишнього Бога, що вам провіщають дорогу спасіння!" І багато днів вона це робила. І обуривсь Павло, і, обернувшись, промовив до духа: "У Ім'я Ісуса Христа велю тобі – вийди з неї!" І з того часу той вийшов» (Дії, 16:16–18).

У наші дні до питання про вигнання бісів ставляться з великою обережністю, бо деякі деномінації, що особливо наполегливо практикують це, дещо дискредитували себе

й таке служіння. Однак це не означає, що в наш час немає справжнього біблійного служіння визволення. Знаю, що Бог звільняє обтяжених людей і сьогодні.

Однак найбільше диво – це народження згори. Пам'ятаєте, як увірував міністр фінансів ефіопської королеви? Читаємо у восьмому розділі книги Дії апостолів, яку написав автор Євангелія – Лука, лікар та супутник апостола Павла: «А Ангол Господній промовив Пилипові, кажучи: "Устань та на південь іди, на дорогу, що від Єрусалиму до Гази спускається, – порожня вона". І, вставши, пішов він. І ось муж етіопський, скопець, вельможа Кандаки, цариці етіопської, що був над усіма її скарбами, що до Єрусалиму прибув поклонитись, вертався, і, сидячи на повозі своїм, читав пророка Ісаю. А Дух до Пилипа промовив: "Підійди, та й пристань до цього повозу". Пилип же підбіг і почув, що той читає пророка Ісаю, та й спитав: "Чи розумієш, що ти читаєш?" А той відказав: "Як же можу, як ніхто не напутить мене?" І впросив він Пилипа піднятися та сісти з ним. А слово Писання, що його він читав, було це: "Як вівцю на заріз Його ведено, і як ягня супроти стриґія безголове, так Він не відкрив Своїх уст! У приниженні суд Йому віднятий був, а про рід Його хто розповість? Бо життя Його із землі забирається"... Відізався ж скопець до Пилипа й сказав: "Благаю тебе, – це про кого говорить пророк?

Чи про себе, чи про іншого кого?" А Пилип відкрив уста свої, і, зачавши від цього Писання, благовістив про Ісуса йому. І, як шляхом вони їхали, прибули до якоїсь води. І озвався скопець: "Ось вода. Що мені заважає хреститись?" А Пилип відказав: "Якщо віруєш із повного серця свого, то можна". А той відповів і сказав: "Я вірую, що Ісус Христос – то Син Божий!" І звелів, щоб повіз спинився. І обидва – Пилип та скопець – увійшли до води, і охрестив він його» (Дії, 8:26–38).

Приблизно ось так відбувається з кожною віруючою людиною: пустельна курна дорога, попутник, розмова про Бога, розповідь про Ісуса Христа, особисте свідчення про те, як сам увірував, слухач вирішує повірити Богові. І це рішення – відправна точка для нового життя.

Я пам'ятаю, як через рік після мого переїзду до Німеччини через моє свідчення повірив перший місцевий німець. Було це десь 1983 року. Я машиною їхав додому з Фінляндії, де займався організацією таємних перевезень Біблій і книг Нового Заповіту до Радянського Союзу. На поромі з Гельсінкі до Травемюнде, що на півночі Німеччини, звідти машиною близько тисячі кілометрів на південь, у Корнталь. За звичкою я підібрав попутника. Місцевий хлопець. Їхати йому зі мною близько 700 км. Часу було достатньо. Я розповів йому Євангеліє ламаною німецькою

мовою й вислухав історію його життя. Засвідчив про Христа... Останні кілометри шляху в машині було тихо. Перш ніж розпрощатися з попутником на зупинці біля Вюрцбурга, я запитав: «А ти не хотів би прийняти Ісуса Христа як свого Спасителя?» Хлопець дещо розгублено відповів: «А я це вже зробив. Я не знав, що це потрібно робити вголос».

Звернімося до питання: що саме означає молитися, діяти, свідчити чи проповідувати в ім'я Ісуса Христа? Проповідь в ім'я Ісуса є дуже простою. Христос Сам сказав: «Не журіться, як або що говорити: тієї години буде вам дане, що маєте ви говорити, бо не ви промовлятимете, але Дух Отця вашого в вас промовлятиме».

Апостол Павло пише у восьмому розділі Послання до римлян: «А ви не в тілі, але в дусі, бо Дух Божий живе в вас. А коли хто не має Христового Духа, той не Його. А коли Христос у вас, то хоч тіло мертво через гріх, але дух живий через праведність. А коли живе в вас Дух Того, Хто воскресив Ісуса з мертвих, то Той, хто підняв Христа з мертвих, оживить і смертельні тіла ваші через Свого Духа, що живе в вас» (Рим. 8:9–11).

Ми є представниками Царства Божого в цьому світі. Його повноважні представники. Діти Царя Царства Небесного. Діти Божі. Посли, принци, спадкоємці. Ось один показовий приклад.

Назустріч Антіоху Епіфану (215–164 рр. до Р. Х.), що прямував до Єгипту для його підкорення, виїхав представник Риму Попілій. Ось що пише Йосип Флавій: «Антіох привітав їх і простяг руку Попілію, але той подав дощечки із сенатською постановою, наказавши спершу прочитати. Прочитавши документ, цар Антіох пообіцяв скликати друзів і з ними обдумати, як бути, але Попілій повівся за звичаєм круто: палицею, з якою йшов, окреслив він ноги царя і сказав: "Дай мені відповідь для сенату, не виходячи з цього кола!" Зніяковівши від такого зухвальства, Антіох забарився з відповіддю,

але ненадовго, і нарешті промовив: "Що вважали за благо в сенаті, то я й зроблю". Лише тоді Попілій подав Антіохові руку як союзнику та другу».

Попілій говорив не від себе, він говорив від імені – в ім'я! – сенату наймогутнішої в ті часи держави.

Апостол Павло пише в Посланні до євреїв, у десятому розділі, що відбувається, коли ми щиро молимося: «Бо жертвоприношенням одним вдосконалив Він тих, хто освячується. Свідкує ж і Дух Святий нам, як говорить: "Оце заповіт, що його по цих днях встановляю Я з ними, говорить Господь, – Закони мої Я дам в їхні серця, і в їхніх думках напишу їх. А їхніх гріхів та несправедливостей їхніх Я більш не згадаю!"

А де їхнє відпущення, там нема вже жертвоприношення за гріхи. Отож, браття, ми маємо відвагу входити до святині кров'ю Ісусовою, новою й живою дорогою, яку нам обновили Він через завису, цебто через тіло Своє, маємо й Великого Священика над домом Божим, – то приступимо з щирим серцем, у повноті віри, окропивши серця від сумління лубкавого та обмивши тіла чистою водою!» (Єв. 10:14–22).

Простіше та ясніше Павло пише у восьмому розділі Послання до римлян: «Так само ж і Дух допомагає нам у наших немочах; бо ми не знаємо, про що маємо молитись, як належить, але Сам Дух заступається за нас невимовними зізданнями. А Той, Хто досліджує серця, знає, яка думка

Духа, бо з волі Божої заступається за святих» (Рим. 8:26–27).

Іншими словами, молячись, свідкуючи та проповідуючи, ми завжди молимося в ім'я Ісуса. Поза цим і без цього ми не маємо доступу до Бога, до Його престолу та слави неприступної та незбагненої. Та й слів ми не знайдемо таких, щоб вони відповідали Його святості та величі. Тому вони й проходять через «трансформатор», знаходять святу «частоту» і стають волею Його.

Тож будемо проповідувати, свідчити й молитися з відвагою та радістю, у впевненості, що Бог Отець завжди чує нас, тому що молимося ми в ім'я Ісуса Христа. Амінь!

Вальдемар ЦОРН

ВІТАННЯ З УРАЛУ

>> Початок на с. 13

Цей рік у нас дуже рясний на весілля, і ми з Лерою готували кілька пар на дошлюбному консультуванні. Молодята ледве знаходили недільні дні, щоб не було одночасно два весілля. Цінно, що запрошують невірних друзів і рідних. Наш племінник покликав на своє весілля вчителів, однокласників, співробітників, і вийшла така собі євангелізація. Ця подія стала реальним свідченням, і запрошені сказали, що із зали вінчання вони вийшли зовсім іншими. Хтось сказав, що це просто така мода – вінчатися, і не може бути, щоб молоді зберігали цноту до шлюбу. Дай Боже, щоб

усі молоді люди так «модничали» та зберігали себе в чистоті.

Від нашої сім'ї особлива подяка за зустріч «Свет на Востоке» у Владикавказі. Ми з Лерою оцінили гостинний прийом, смачну їжу, все було прикрашено, романтично. Коли ми наживо слухали історії про служіння одне одного, це підбадьорювало й об'єднувало. Спільні екскурсії красивими місцями запам'ятаються на все життя. А як ми співали в автобусі про велич Бога, коли спускалися серпантинами гір! Ми були схожі на тих музикантів на Титаніку, які грали «Ближче, Господи, до Тебе», і навіть почувалися так само.

В'ячеслав ГРИНЬ

Я ПООБІЦЯЛА ГОСПОДУ...

Дорогі працівники журналу «Віра і життя»!
Я дуже люблю ваш журнал. Усі номери зберігаю та перечитую, і щоразу знаходжу в них щось нове для себе. Раніше дарувала їх тим, хто потребував розради, допомоги. Зараз люди стали жити матеріально краще, а духовного стали менше потребувати, на превеликий жаль. А я з нетерпінням чекаю на кожен новий випуск!

Дитинство моє пройшло у великому селі. Мама була віруючою, лагідною, терплячою й дуже мудрою жінкою. Тато ще не був віруючим. Пригадую, в нас був великий зошит із псалмами, які тато переписав для мами. І я пам'ятаю, як він ночами налаштовував радіоприймач, коли в нашому домі збиралося кілька віруючих сестер, аби почути проповіді Ярла Пейсті та Миколи Водневського. Тато після виходу на пенсію з великою радістю визнав Ісуса Христа своїм Господом і Спасителем. У дитинстві вечорами мама сідала за стіл і читала християнські оповідання, які ми дуже любили слухати.

З дитинства запам'яталося декілька випадків. Один із них стався у голодний повоєнний час. Мама їхала на велосипеді на сінокіс. Від'їхавши кілометрів зо три від села, вона побачила на дорозі серед лісу мішок із борошном. Попереду було поле, дорогу добре видно, та вона нікого не побачила. Довго роздумувала, як їй учинити. Потім закинула мішок на велосипед і повезла додому. Вона розуміла: якщо хтось втратив, то вранці знатимемо. Тоді всі новини дізнавалися вранці в сільраді, коли приходили по рознарядку. Час минав, а про зникнення борошна ніхто не заявив. А нашу сім'ю цей подарунок від Господа, як казала мама, дуже врятував.

Після закінчення школи я вирішила поїхати навчатися до іншого міста. Це рішення я ухвалила самотійно, не порадившись із батьками. Мама крадькома плакала, тато потайки витирив сльози. Я вступила до інституту. На той час я не мала близьких стосунків із Богом. Але я, пам'ятаючи мамині повчання, завжди молилася перед сном і зрідка читала Біблію. Господь чув мамині молитви, тому я не опинилася в тих ситуаціях, в які потрапляло багато дівчат.

З майбутнім чоловіком ми зустрілися в інституті, в якому разом навчалися. Жили ми зі свекрухою. Я дуже мріяла мати своє житло. У 90-ті люди жили

в бідності й багато пиячили. Я ненавиділа алкоголь у будь-якому його прояві. А мій чоловік мав із ним проблеми. У ці тяжкі роки в мене виникли проблеми на роботі. Якось, не витримавши, я звернулася до Бога, щоб Він змінив наше життя. І Господь відповів на мою молитву. Вийшовши одного разу з роботи, я побачила оголошення – запрошення на богослужіння. У неділю, взявши із собою дітей, я вирушила на зібрання християн-баптистів. Відтоді наше життя змінилося. Коли я покалася, моє серце тріумфувало. Цю радість не передати словами! У мене з'явилося бажання більше пізнавати Бога, читати Біблію. Господь чудесним чином здійснив моє бажання жити окремо від свекрухи. Несподівано для нас вона переїхала до дочки, яка отримала квартиру з більшою площею. Мій чоловік уже близько тридцяти років не вживає спиртного. І ще багато інших милостей явив нам Господь.

Наші дочки одружені з віруючими, служать Господу. Тепер я молюся за чоловіка, про його спасіння. Він ніколи не забороняв нам відвідувати богослужіння, але бажання наблизитися до Бога я поки що не бачу. Молюся та сподіваюся.

Я безмежно вдячна Господу за дар спасіння! Він продовжує працювати над моїм характером, позбавляючи непотрібного. У дитинстві дуже любила читати. Я й зараз дуже люблю читати. Для мене найкращий відпочинок – книжка в руках. А на читання Біблії

та християнської літератури я витрачала менше часу. Адже тут треба було заглиблюватися й міркувати над прочитаним. Цей духовний стан мене пригнічував. Але Господь усе бачив і знав, як мені допомогти. Одного разу, коли моя онука після нічного переляку почала заїкатися, я почала молитися і просити допомоги в Бога. У молитві я пообіцяла Господу, що надалі читатиму тільки Біблію та християнську літературу. Я усвідомлювала, як важко буде мені дотриматися слова, адже для мене це означало втратити задоволення. Зараз я розумію, що не повинна була ставити Господу жодних умов, але я була ще духовно незрілою християнкою. Господь зійшов до мене й допоміг упоратися. І онучку зцілив. Тепер у неї прекрасне мовлення.

Зараз я отримую задоволення від читання Біблії та християнської літератури. Дуже люблю читати ваш журнал. Люблю всіх авторів, кожного по-своєму. А прозу Віталія Полозова перечитую кілька разів.

Нехай Господь благословить вас і вашу працю!

Антоніна

ВІСТКА З НОРВЕГІЇ

Дорога редакціє журналу!

Я дуже радий, що можу отримувати такий незвичайний журнал як «Віра і життя». Мені дуже цікаво дізнаватися про життя віруючих за часів СРСР, а також інші матеріали різної тематики, що публікуються в журналі. Вони зміцнюють мою віру.

Дякую за вашу працю! Хай благословить вас Батько наш Небесний!

Ханс ВЕССЕЛЬ ХОЛЬСТ, Норвегія

ВІДПОВІДІ НА ЗАПИТАННЯ ЗІ СТОРІНКИ 6

1. Ячмінь (Рут, 2:17). 2. Пророком (2 Хр. 12:5). 3. Йосафат (2 Хр. 17:5–9).
4. Псалом 117 містить 176 віршів. 5. Божу заповідь (Мт. 15:1–3). 6. Гадючі (Іс. 59:5). 7. Єремія (Єр. 15:16). 8. Єзекіїлю (Єз. 17:1–10). 9. Безбожники (Пр. 4:14, 17). 10. Юда й Сила (Дії, 15:22, 32).

ІЛЮСТРАЦІЇ ДО СТАТЕЙ

с. 2 © 62797219 / shutterstock.com
с. 4 © Magdalena Kucova / shutterstock.com
с. 7 © Gino Santa Maria / shutterstock.com
с. 11 © Freerk Brouwer / shutterstock.com
с. 12 © Digital Storm / shutterstock.com

с. 16 © Galyna Andrushko / shutterstock.com
с. 20 © Nastyaofly / twenty20.com
с. 21 © NomadSouf1 / elements.envato.com
с. 26 © Відкинення сатани. Худ. Карл Блюх
с. 32 © Triff / shutterstock.com

ВІРА І ЖИТТЯ

Засновник

РО «УМТ «СВІТЛО НА СХОДІ»

Видається на добровільні пожертвування читачів.
Виходить шість разів на рік. Тираж 8 000 прим.

Головний редактор Василь Давидюк
Редакційна колегія:

Павло Давидюк
Олена Зенченко
Анна Назаренко
Ірина Савченко
Олег Блощук (переклад віршів з російської)
Микола Давидюк
Вальдемар Цорн

Журнал зареєстровано в Міністерстві юстиції України.

Свідоцтво про державну реєстрацію:
серія КВ, № 23369-13209ПР від 24.05.2018.

Передплатний індекс 49283

Адреса редакції в Україні:

РО «УМТ «СВІТЛО НА СХОДІ»,
вул. Хорольська, 30, м. Київ, Україна, 02090;
тел.: 044-296-86-39; 296-87-69;
e-mail: viz@sns.org.ua; адреса сайту: www.sns.org.ua

Адреса редакції в Німеччині:

LICHT IM OSTEN, Postfach 1340,
70809 Korntal, GERMANY
Телефон: 0711-83-99-08-23; факс: 0711-83-99-08-4;
E-Mail: wzorn@lio.org

Адреса представництва у США:

USA, Light in the East, P.O. Box 185,
Orangevale, CA 95662
Tel.: 916-348 33 88; E-Mail: liteusa@lio.org

Оформити передплату на журнал, надсилати листи
і матеріали можна за будь-якою з наведених адрес.

Пожертвування можна надсилати за наступними реквізитами:

РО «УМТ «СВІТЛО НА СХОДІ»,
IBAN: UA38305299000026006000117462
АТ КБ «Приватбанк» м. Київ
Код ЄДРПОУ / ІНН: 14300272.

У призначенні платежу вказати:

«Пожертвування на журнал ... (назва журналу)...».
ПІБ, адресу і номер телефону отримувача журналу.

Пожертвування із західних країн можна надсилати
чеками на адресу редакції в Німеччині
або переказами на банківський рахунок:

IBAN DE0760450050009916425
SWIFT/BIC SOLADES1LGB
Kreissparkasse Ludwigsburg

**Видання та розповсюдження
журналу залежить від молитовної
та матеріальної підтримки читачів!**

Позиція редакції не завжди співпадає з позицією авторів
надрукованих матеріалів.

Рукописи, надіслані до редакції, рецензуванню
та поверненню авторам не підлягають.

Комп'ютерна верстка та дизайн: Йордан Пеянські

© «СВІТЛО НА СХОДІ», 2022.

ISSN 1610-9120

Номер підписано до друку 8 квітня 2022 року.

Надруковано ООО «Новий друк»,

вул. Магнітогорська, 1, м. Київ, Україна, 02094.

На обкладинці:

© Noam Armonn / shutterstock.com

sns.org.ua

ДУШІ ТВОЇЙ ПОЖИВИ ТРЕБА,
І ТІЛЬКИ БОГ ДЛЯ НЕЇ ХЛІБ.
ОДНА ДОРОГА Є НА НЕБО,
В ЗАГИБЕЛЬ – ТИСЯЧІ ДОРІГ.
МИКОЛА ВОДНЕВСЬКИЙ